

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 443 - CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €

Švajcarska 2,60 CHF

Austrija 1,70 €

Holandija 2,00 €

Belgija 2,00 €

BIH 1,80 KM

Makedonija 45,00 DEN

Crna Gora 0,75 €

Hrvatska 10 KN

Slovenija 1,25 €

6. maj 2011.

LEDENI DAH SMRTI

★ **DOK HOLIDEJ** ★

443

Frenk Larami

LEDENI DAH SMRTI

MARKETPRINI

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 443

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Viktorija Draginčić

Naslov originala

Frank Laramy

BREATH OF DEATH

Recenzija i adaptacija

Maja Draginčić

Likovna obrada naslovne strane

Branislav Kerac

Ilustracija

Branislav Kerac

Branislav Perković

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 27. IV 2011.

Tržište: 6. V 2011.

CIP-Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад
82-31 (5)

DOK Holidej / odgovorni urednik Viktorija
Draginčić. – 1972, br. 1 -. – Novi Sad: Marketprint,
1972-, -21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353-0000

COBISS. SR-ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d.o.o. Novi Sad, Desanke Maksimović 54

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić

Naslov originala: Frank Laramy – BREATH OF DEATH

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Maja Draginčić

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Dok Holidej se okrenuo hitro kao panter i opalio iz svog kolta. Vruće olovo pogodilo je desperadosa posred grudi.

Bandit se zaneo unazad i tresnuo leđima o jednu stenu visine čoveka. Samrtni krik mu je zamro na usnama.

U snažnom skoku, on se baci iza jednog oborenog stabla, otkotrlja se po kamenitom tlu i ponovo se uspravi.

Odmah je zapucao u ostala tri bandita, koji su istovremeno panično otvorili vatru.

Jedan od njih odmah je bio gotov. Na njegovom čelu pojavila se mala, krvava rupa.

Holidej se ponovo baci u zaklon, jer su olova ostale dvojice zujala oko njega kao razjarene osice.

U uglu Džordžijančevih usana pojavi se ledeni osmejak.

Njegov kolt se podiže i u sledećem trenutku još jednom banditu ispade oružje iz ruke, dok se zanosio od metka koji ga je pogodio. Njegov prodorni krik ispunio je tišinu koja je za kratko bila nastala.

Dim baruta širio se i lelujaao na povetarcu. Preostali bandit šćućurio se u zaklonu.

Holidej se osmehnu jače.

– Na meni ćete „polomiti zube”, amigosi – progundā ironično. – Vi još i ne znate s kim ste se uhvatili u koštac!

Iznenada Džordžijanac izađe iz svog zaklona. O dvojici napadača nije više morao da razmišlja. Treći je ležao polusvestan, ranjen, i teško je stenjaao.

Bandu meksikanskih desperadosa sačinjavala su petorica tipova divljeg izgleda koji su odlučili da Džordžijanca skrate za glavu i olakšaju ga za novac. Pratili su ga više od tri časa. Na kraju, Doku nije preostalo ništa drugo nego da prihvati borbu.

Njegov konj Mig bio je još zapenjen od duge trke u koju se bio pretvorio taj lov na čoveka.

Preostali banditi su ponovo počeli da pucaju. Jedna kugla udarila je tik pored Doka u suvo, oboreno stablo i otkinula poveći iver. Piljevina mu je zasula lice dok je odgovarao na vatru.

Dvojicu svojih pratilaca Džordžijanac je ustrelio, trećeg je ranio, a jedan je ležao između stena u zaklonu.

Jedan od desperadosa je nedostajao. U Džordžijancu se probudi nelagodan osećaj. On se okrete i taj brzi pokret spasao mu je život. Kugla

prosvira nekoliko centimetara od njegove glave. On oseti dah smrti.

Siguran u svoj uspeh, bandit iskoči iza svog grudobrana i nanovo zapuca.

Vrelo olovo načini krvavu prugu na Dokovoj nadlaktici. On oseti bol, kao da ga je pogodio kožni bič.

Brzinom munje, Holidej se baci u zaklon, odskoči od tla i otkotrlja se u stranu.

Kraj njega se podiže prašina.

Onda je on zapucao.

Tik ispod korena nosa Meksikanca pojavila se mala crna rupa. Razjapljenih usta sruši se napadač na tle.

Ali Holidej još nije došao na zelenu granu, jer se još jedan bandit nalazio na poprištu.

Preostali bandit iskoči iz zaklona i počne da puca sa obe ruke. Džordžijancu nije preostalo ništa drugo, nego da se munjevito skloni s vidika.

Otkotrljao se po tlu, ispruženih ruku, i u zamahu udario glavom o jednu granu. Pred očima su mu zaigrali svitlaci u svim duginim bojama.

Bolno je zatresao glavom i stenjući odskočio. Rukav, kojim se zakačio takođe za granu, bio je iscepan u dronjke.

Bandit ispusti pobedonosni krik i nanišani ponovo, ali se u tom trenutku ispod njegove noge izmače jedan kamen. On odskliznu i metak promaši.

Ali je zato Džordžijanac pogodio. Zastenjavi, Meksikanac se povi napred i sruši.

Holidej se uspravi iza srušenog stabla i brzo napuni revolver. Sada je sigurno znao da ne mora više da se krije.

Disao je duboko, zadihan i umoran. Obrisa oznojeno lice. Pogled mu je prelazio preko divlje i isušene zemlje, koja je, pod poslednjim zracima zalazećeg sunca, izgledala kao posuta zlatom.

U tom trenutku, začu se konjski topot.

Dok izađe iza jedne velike stene i ugleda jedinog preživelog bandita kako beži. Ranjen, više je visio, nego što je jahao u sedlu.

Osmehnuvši se zadovoljno, Džordžijanac zadenu revolver u futrolu, podiže svoj crni virdžinija šešir sa tla, otrese sa njega prašinu i stavi ga na glavu.

Onda krenu ka svom konju, Migu, kojeg je ostavio u jednom velikom useku u steni. Tek sada je osetio nesnosan bol od rane na mišici. Skinuo je sa Miga svoju lekarsku torbu od krokodilske kože, jedva je otvorio jednom rukom, uze jedan zavoj i punu bocu brendija.

Odčepio je bocu zubima i povukao jedan dug gutljaj. Brendi mu je itekako prijao.

Ali lice mu se zateže, kada preli pićem ranu koja je još krvarila. Za trenutak bol mu zamrači svest.

On omota ranu zavojem, obuče čistu belu košulju i vinu se u sedlo. Onda zajaha Miga i lagano ga potera.

Dugo jahanje kroz besputnu zemlju umorilo je Doka. A borba sa banditima izvukla je iz njega i poslednje rezerve snage.

Senke sumraka su se širile. Iznenada se smrklo. Vetar je postao jači i podizao pred njim oblake prašine.

Bledi mesec obasjavao je zemlju.

Džordžijanac oseti fini pesak pod zubima. Njegov konj je nervozno frktao. Za jednim brežuljkom, on ga zaustavi. U daljini, svetlelo je neko malo naselje.

On odagna umor i usmeri konja u tom pravcu. Posle dobrog časa jahanja, iz mraka su iskrsele prve kuće.

Naselje se sastojalo od otprilike tuceta kuća. Pred jednom krčmom stajao je odsedlan konj.

Kroz prljava prozorska okna jedva se probijala svetost. Ljudski glasovi orili su se kroz noć. Čula se takođe jedna raštimovana gitara i piskavi glas jedne žene.

Holidej obliznu suve usne.

Znao je da je to meksikansko naselje.

Kliznuo je iz sedla, pomilovao Miga po glavi, vezao ga za prečku i uputio se u krčmu.

Pre nego što je prišao šanku, zabacio je opasač sa revolverom malo udesno, a šešir je pomakao prema potiljku.

Galama u krčmi se utišala.

Gitara umuknu sa jednim kreštavim akordom. Svi pogledi uperiše se u vitkog Gringosa, koji je sa delimično pocepanim kaputom dugih peševa i belom košuljom delovao neprikladno elegantno obučen.

Zatekao je unutra desetak ljudi. Krajičkom oka zapazio je tri dosta razgolićene mlade devojke, koje su se vrtele oko nekih muškaraca.

Tada kroz zavesu od perli, uđe jedna žena. Oči Džordžijanca se raširiše.

U njegovim očima ogledala se jedna rasna Meksikanka od svojih dvadeset pet godina. Smeđe lice bilo joj je uokvireno dugom crnom kosom, koja joj je padala po jednom ramenu. Crvene usne bile su joj stisnute. Crne oči upravlila je u Holideja.

Džordžijanac se osmehnu. Žena je stala iza šanka. On se naže preko bara i zagleda joj se u oči.

Žena lako podiže obrve. Zadovoljan osmejak prelete joj preko lica.

– Helo, amigo – reče promuklim glasom i naže se prema Džordžijancu izlažući tako svoj raskošni dekolte njegovom pogledu.

– Viski – pribra se Dok. – Ali ne od puminog ispljuvka, pa da počnem od prve čaše da skačem po krčmi.

Njen osmejak postade vidljiviji.

– Ne brinite se – promrmljala je. Ona poseže ispod pulta i uze jednu bocu. Onda nasu punu čašu, pa je pruži Doku. Ovaj srknu.

– Zadovoljan, amigo?

Džordžijanac kimnu glavom.

Preleteo je pogledom preko ostalih gostiju koji više nisu na njega obraćali pažnju. Galama se ponovo razlegla prostorijom. I gitarista je opet počeo da svira. Jedna od mladih Meksikanke počela je da pleše na stolu.

Džordžijanac je posmatrao kako se izvija njen vitki stas.

Žena za šankom to primeti. Kada se Džordžijanac ponovo okrenuo ka njoj, ona mu iznenada stavi ruku na rame.

Holidej se iznenađeno trže.

Njen pogled je mnogo govorio. Ona povuče ruku i osloni je o kuk.

– Ja sam Soledad – osmehne se.

– Možda želiš još nešto osim dobrog pića?

Dok isprazni čašu u jednom gutljaju. – Da, želim. Mnogo tople vode za kupanje. Koliko će to da me košta? – upita.

Ponovo ga je dobro odmerila.

– Soba staje dvadeset dolara za noć, amigo. Kupanje je uključeno u cenu, kao naravno i ja. Kapiraš, Amerikano?

Holidej podiže, smiljujeći se, praznu čašu i kimnu glavom.

– U redu, Soledad. Ali prethodno bih morao još nešto da osetim među zubima. Iza mene leži veliki broj podugačkih kilometara.

Ona razvuče usta u podrugljiv osmeh.

– Prirodno, amigo. Dobićeš dobro jelo, a onda ćeš ponovo biti velik i jak!

Išcezla je iza zavese od perli. Holidej ju je čuo kako posluje sa kuhinjskim priborom.

On se ponovo okrete ka prostoriji.

Ples mlade Meksikanke bio je na vrhuncu. Sada je na njoj bio samo minimum donjeg veša. Telo joj se treslo u ritmu koji se pojačavao.

Svi gosti krčme stadoše oko stola. Njeno podvriskivanje i krici nadjačali su snažne akorde gitare.

Dok sede za jedan slobodan sto. Jedna od Meksikanki prišunja mu se kao mačka i sede mu u krilo. Priljubila se uz njega i pokušavala da ga poljubi.

U tom trenutku, Soledad se pojavi ispred zavese od perli.

Usne joj se ljutito stisnuše, a iz očiju joj počeo da seva opasna vatra. U nekoliko hitrih koraka bila je kraj mlade Meksikanke, uhvatila je za dugu kosu i prosto svukla sa Holidejovog krila.

– Gubi se, Selina – prosikta. – Nestani odmah! Amerikano pripada meni. Basta!

Selinino lice iskrivi se od bola. Ona se uhvati za glavu i otetura između stolova. Na licu Soledad ponovo se pojavi prijateljski osmeh.

– Tvoje jelo je gotovo, Amerikano – reče mazno. – Dođi. Večeraćeš u pokrajnoj sobi.

Ona uhvati vitkog Džordžijanca za ruku i povede ga u jednu malu prostoriju. Prijatan miris jela zagolica Holidejeve nozdrve. Prosto mu je potekla voda na usta.

Žena mu je priredila ovnujsku pečenicu sa graškom i svež kukuruzni hleb. Dok je s apetitom i dugo jeo. Popio je i dosta jakog, veoma dobrog crvenog vina od kojeg mu je krv u žilama brže zastrujala.

Soledad ga je zadivljeno posmatrala.

Kada je Dok odgurnuo tanjir, uhvatila ga je posednički za ruku.

– Hajdemo, amigo. Puno tople vode te čeka u buretu...

Holidej obrisala usta i diže se polako.

Malo kasnije ušli su u sobu na gornjem spratu, u kojoj je vladao intiman polumrak. Soledad upali kerozinsku lampu i po zidovima počese da igraju velike senke.

– Počni već jednom da se skidaš, Amerikano! Pomoći ću ti oko kupanja – prošapće nestrpljivo.

* * *

Pablo Korteza pogladi se po gustoj, crnoj bradi i skupi obrve. Ustade polako, podboči se obema rukama i odmeri pogledom petoricu ostalih muškaraca koji su čučali kraj male logorske vatre.

Topot kopita odzvanjao je kroz noć.

– To će biti Nunjez sa njegovim ljudima – progundala dubokim glasom.

Jedva čekam da vidim da li je uhvatio onu krupnu ribu!

Banditi ustadoše i povukoše se u senku jednog visokog žbuna. Tamne oči su im svetlucale. Šake su im stezale puške i revolvere.

Topot konja postao je glasniji.

Najzad su ugledali jednog jahača čija se silueta ocrtavala na svetlijoj pozadini predela. Čovek se klatio u sedlu.

U očima Pabla Korteza pojavi se opasno svetlucanje. Debele usne mu se stisnuše. Onda huknu od muke.

– Samo se jedan vratio – zastenja.

– Gde su ostali?

Vođa bande počeo glasno da psuje.

Oči mu se pretvoriše u uske proreze dok je gledao jahača koji se polako vukao prema njemu. Tik kraj vatre zaustavi on zapenjenog konja.

Pablo izađe iz senke i stade pred čovekom, klonulim u sedlu.

– Šta se desilo, Nunjez? – zagrmio je. – Gde su ostali momci?

Oslovljeni je tražio reči. Skorena krv videla mu se na usnama. Košulja na ramenu takođe mu je bila natopljena krvlju.

Njegove reči najzad probiše tišinu – Pasji sin nas je uhvatio u klopku, Pablo. Nismo imali nikakve šanse. Hombre se borio kao sam đavo. Svi ostali su mrtvi. Ja sam jedini došao!

Pablo Korteza oseti kako ga nešto guši u grlu. Njegovo se lice izobličilo od gneva.

– Mrtvi? – rikne. – Karamba, to je nemoguće! Pet iskusnih momaka protiv jednog jedinog čoveka! Mora da ste bili potpuno pijani!

Nunjez zavrte glavom, presamiti se još više u sedlu i izgledalo je da će svakog trenutka pasti.

– Nismo popili ni gutljaja. Kunem ti se, Pablo, uspomenom na moju majku – stenjao je bandit. – Već smo, takoreći, imali čoveka u rukama, ali...

Ranjenik trže jednim ramenom i začenja bolno. Dvojica kampanjerosa mu priđuše i skidoše ga pažljivo iz sedla.

Nunjez sede ječeći na tle. Glas mu je bio promukao od iscrpljenosti. Gleđao je uplašeno u vođu bande.

– Gringo je jahao preko, za Goliad – prevali on preko usana. – Pratio sam ga na sigurnom odstojanju. Hteli smo da se dokopamo i njegovog novca i njegovog skalpa.

Pablo Korteza počeo da se osmehuje. On zabaci sombrero na potiljak i prekrsti ruke preko redenika ukrštenih na grudima i načičkanih mecima.

– Čisto sumnjam, amigo – prosikće. Onda se okreće ka ostalim članovima bande – Previjte Nunjeza. A onda ćemo odjahati za Goliad i poslati tog pasjeg sina u pakao. Deset hiljada dolara, koje je dobio od prodaje stada neće mu više stvarati brige!

Nunjez se zakašlja i pogleda gazdu grozničavo – Ne potcenjujte tog Holideja, kompadres. Nemojte napraviti

istu grešku kao mi. Sa tim prokletim tipom se nije šaliti. Verujte mi!

Pablo se podrugljivo osmehne, napravi nipodaštavajući pokret rukom i okreće se ostalim momcima.

– Jeste li već napunili gaće? – nasmeja se. – Taj Holidej može biti oštar momak, ali nije neprobojan za kuglu. Spremite se za jahanje, mućaćosi. Idemo da izravnamo račun za naše ubijene prijatelje.

Ljudi klimnuše glavama. Pošto su previli Nunjeza, uzjahaše u sedla.

Pablo se još jednom okreće ranjeniku.

– Ti jaši ka logoru, amigo. Mi ćemo doći kasnije. Razumeš?

Nunjez umorno kimnu glavom, pa leže na leđa. Grudi su mu se teško nadimale. Od bola u rani izbijale su mu po čelu krupne graške znoja.

Pablo da znak ljudima. Oni krenuše. Odjeknuo je konjski topot koji se zatim udaljio i postepeno gubio u preriji.

Do Goliada bilo je najviše osim kilometara. Tik pred ponoć stigoše do malog naselja. Pred prvim kućama zaustaviše konje.

– Soledad je sigurno navalila na tog Holideja – promumla Pablo. – Ona inače ima slabost prema Amerikanima. Uostalom, Gringosi dobro plaćaju. I ja, zaista, ne znam nijednog muškarca koji je odoleo njenim čarima.

Banditi se nasmejaše, a onda krenuše polako napred i stigoše do prečke za vezivanje konja. Bešumno se približiše krčmi koja je još bila osvetljena.

– Opkolite kuću – progundā Pablez.

– Ti, Miltone, dođi sa mnom. Sad ćemo već jednom tog pasjeg sina srediti kako treba!

Ljudi pohitaše da izvrše naređenje. Milton je pratio svog gazdu, koji je ušao u krčmu. Tamo su još bila četiri meksikanca i tri devojke.

– Tekilu – naredi Pablo i osloni čizmu o šipku pod barom. Jedna od devojaka napuni mu veliku čašu. Vođa bande sasu tekućinu u grlo u jednom gutljaju.

– Priđi, Puta – osmehne se podmuklo i grubo privuče devojku k sebi.

– Zašto si tako grub, Pablo? – zastenja mala i izvuče se iz zagrljaja.

Pablo se glasnom nasmeja.

– Gde je Soledad? – upita iznenada, a u njegovom glasu se oseti opasan prizvuk.

Devojka pokaza prema gore i napravi jedan rečit pokret rukom. Pablo se iskezi, pa pokaza zube požutele od duvana.

– Tražim jednog vitkog čoveka. Jednog crnokosog Amerikanca. Je li on gore sa Soledad?

On pomače udesno opasač sa revolverom.

Meksikanka kimnu potvrdno glavom.

Vođa bande da znak Miltonu i izvuče kolt. Ostali gosti povukoše se uz prljavi suprotan zid krčme. Žene pritisnuše šakama širom otvorena usta.

Pablo pređe preko svih pretećim pogledom i stavi prst na usta.

On pođe stepenicama. Jedna zaškripa pod njegovom čizmom. Milton ga je pratio bez glasa. I u njegovoj ruci nalazio se kolt.

Onda zastadoše pred vratima koja su vodila ka Soledad:

I ka Doku!

* * *

Vetar je šumeo u drveću. S vremena na vreme, lanuo bi neki pas. Bleda mesečeva svetlost prodirala je kroz otvoreni prozor.

Holidej se okrenuo u stranu i posmatrao lepo ženino telo kraj sebe.

Soledad je ravnomerno disala. Duga crna kosa oivičavala joj je lice, kao gusta šuma planinsko jezero.

Ona uzdahnu u snu i okrete se na stranu. Holidej se osmehnu i htjede da je pomiluje po leđima, kad odjednom začu prigušeni topot konja u galopu.

Odjek kopita odjednom prestade. Istovremeno se začuše koraci pred kućom.

Džordžijanac se odjednom sasvim razbudio.

Njegov instinkt, izoštren u mnogim opasnostima i avanturama, upozora-

vao ga je. On ustade iz kreveta i priđe oprezno otvorenom prozoru.

Video je priliku koja se šunja i čuo nekoliko razmenjenih reči. U želucu je osetio opasnost.

Baci jedan pogled na Soledad, ali je zamorena žena i dalje spavala.

On hitro obuče odelo, opasa se i tada začu tihe korake u hodniku.

Džordžijančevo lice bilo je napregnuto. On izvuče revolver, priđe polako prozoru i naže se napolje.

U senci jedne nastrešnice stajala je tamna prilika, koja se osvrtała oko sebe. Kuća je, znači, bila opkoljena. Holidej pomisli na čoveka koji mu je umakao i bio je potpuno siguran da su to došli kompanjoni onih bandita što su ga danas bili napali.

Soledad se iznenada uspravi u krevetu. Ona vide obučenog muškarca na prozoru i potpuno pogrešno shvati situaciju.

Sa besnim krikom skoči iz postelje i ustremi se na Doka.

– Hoćeš da se izgubiš, a da ne platiš – razleže se njen glas. – To tako ne ide, amigo!

Džordžijanac je uspeo razjarenu Soledad da ščepa za ruke i položi nazad na krevet. U istom trenutku provališe se vrata od sobe i začuše se pucnji.

Vrelo olovo zazuja oko Holidejovih ušiju. On se okrete, a onda se i njegov revolver oglasi.

Soledad je vrištala na krevetu i, sa potpunim nerazumevanjem, gledala u ljude koji su se međusobno gađali.

Holidej priskoči prozoru i naže se napolje. Čovek koji je stajao dole, približi se zidu krčme i podiže oči. Čim je u trenutku ugledao Džordžijanca, stražar odmah zapuca.

Holidej uzvрати paljbu i pogodi. Bandit se bez glasa složi na zemlju. Džordžijanac više nije smeo ni trena da izgubi. Pablo i Milton, zaklonjeni u tami hodnika, koji su besciljno pucali u sobu, pojurili su, urlajući, napred.

Gađali su kao dva podivljala đavola. Holidej je imao neverovatnu sreću da ga nijedno zrno nije zakačilo.

On se baci kroz prozor i pade na tle, ali odskoči kao mačka i ponovo se dočeka na noge.

Počeo je da se šunja, priljubljen uz zid. Na uglu kuće natrča na jednog Meksikanca, koji je upravo dolazio sa ulične strane. Bandit jeknu i ispusti revolver. Dok ga pogodi pesnicom u lice i bandit se izvali na leđa.

Džordžijanac se šunjao dalje.

Na sledećem uglu, on se na tren zaustavi i osvrte. Opazio je još jednog bandita, koji je sa izvučenim revolverom stajao pod jednim drvetom i svetlucavih očiju osvrtao se oko sebe.

Dok opali odmah.

Znao je da se sada bori za život. Bandit se skljoka u stranu, a on u nekoliko skokova pritrča nečijem konju i vinu se u sedlo.

Konj je kao pomamljen grabio napred. Meci zazvizdaše za Dokom. On se sav zgrčio u sedlu i pomogao životinji koja ga je nosila, da se izvuče iz opasnosti. Uskoro su za njim ostale poslednje kuće Goliada.

Posle nekoliko kilometara Džordžijanac dozvoli životinji da uspori kas. Znao je da je za dlaku izbegao ovu smrtonosnu klopku.

Odahnuvši, obriša znoj i prljavštinu sa lica. Iza jednog brežuljka zaustavi konja i oslušnu kroz noć.

Odnekud dopre zvonak glas ćuka. Blagi povetarac pirkao je iznad tla i šumio u žbunju i granju.

Ali već kroz nekoliko trenutaka, začuo je topot kopita koji se približavao. Džordžijanac pojaha dalje, iako je znao da njegov konj jednu dužu ovakvu trku neće izdržati.

Pred njim je ležao široki pojas prerije, koja je bila samo na jednom mestu prekinuta malim ostrvcetom šume. Bleda mesečina oblikovala je čudne figure po tlu.

Uskoro je Dok mogao da opazi svoje gonioce.

Ljudi su jahali jedan kraj drugog u zbijenom poretku. Na odmorenim konjima brzo su se približavali.

Holidej počeo da proklinje sudbinu. Lice mu se steglo u gorku grimasu. Za nekoliko minuta gonioći će ga stići.

Džordžijanac usmeri konja ka jednom šumarku nadajući se da će stići

do njega pre nego što ga gonioći dohvate.

Ali i Pablo Korteza uzeo je u obzir ovu mogućnost. Još jače je podbo konja. Životinja je poletela kao strela preko prerije.

Rastojanje se sve više smanjivalo.

Onda je vođa bande počeo da puca.

Prva dva metka su promašila, ali je sledeći pogodio Dokovog konja.

Životinja napravi još jedan nesiguran korak, a onda bolno zaništa i sruši se.

Džordžijanac je još uspeo samo toliko da izvuče noge iz uzengija, ali onda tresnu svom snagom o tle i ostade nepomično da leži.

Pablo zaustavi konja.

Napregnuto je gledao u beživotno telo pred sobom. Podmukli osmejак pojavi mu se u uglu usana.

Prošlo je nekoliko sekundi.

Dok se još nije micao.

Korteza skoči iz sedla, zadenu vinčesterku u futrolu i izvuče revolver. Koraknuo je lagano napred.

Džordžijanac je ležao i dalje nepomično na tlu. Vetar se igrao njegovom crnom kosom i krajevima njegove vratne vrpce.

Pablo munu nogom Holideja u slabinu. Cev revolvera bila je uperena u Džordžijančeve grudi. Pokuša da ga podigne, ali se Holidej sroza kao vreća.

Pablo progunda zadovoljno.

Ali dok se on ponovo saginjao, tobožnji mrtvac se probudi i ščepa banditovu ruku sa revolverom. Istovremeno podiže koleno i pogodi bandita u trbuh.

Pablo je bio snažno odbačen unazad. On pokuša da se uspravi, ali ga Holidejova pesnica pogodi u bradu.

Vođa bandita se ponovo presamiti. Revolver mu ispade iz ruke.

Izbezumljen od bola, pokušao je da se uspravi, ali se klatio kao četinar u oluji.

Iz njegovih očiju se čitala mržnja. Hteo je ponovo da se baci na Džordžijanca, ali ovaj mu je već poturio svoj revolver pod nos.

Pablo ustuknu.

Postalo mu je odjednom jasno da je ovu igru izgubio, jer je kao glupi ovan naleteo na Dokov trik.

– Digni ruke, amigo! – odseče Džordžijanac. – Digni ih, dok te nisam napunio olovom!

Pablo se zakašlja. Nervozno se pogladi po bradi. Onda se iskezi.

– Dobar posao, amigo Holidej – zakrkljao je njegov glas. – Sad i ja shvatam šta se desilo mojim ljudima. A bio sam upozoren.

– Prekasno, amigo – osmehnu se Dok i obrisa krv sa brade. – Prekasno. Trebalo je ranije na ovo da misliš, Kortež!

Sada je došlo njegovih pet minuta i on ih je koristio.

– Napraviću dobar posao, Pablo – reče. – Na koliko je dolara ucenjena tvoja glava? Cenim da je to prilična svotica i da bih s njom mogao provesti jedan lep period u kockarnici!

Pablo pokaza zube.

Stajao je dignutih ruku pred vitkim Džordžijancom i tražio je zdvojno nekakvu šansu da okrene list u svoju korist.

– Ostavi se toga, Pablo – odseče Dok. – Prorešetaću te na svaki sumnjiv pokret!

Pablo je trzao usnama, kao da hoće nešto da odgovori. Pritom mu se micala i velika brada.

– Okreni se, amigo!

Džordžijančev glas zvučao je bespogovorno.

Vođa bande se trže. Onda poče lagano da se okreće. Još u okretu pokušao je da se baci na Džordžijanca.

Dok je s tim računao i brzinom misli odskoči u stranu. Cev revolvera zveknu o Pablovu lobanju. Zastenjavi, on se sroza na zemlju i ne pomače se više.

Holidej uze njegovu pušku, skide laso sa konja i veza banditu ruke na leđima. Zatim uhvati Pablovog konja za uzde.

Vođa bande se probudi iz nesvesti.

Tresao je glavom kao pokisao. Na njegovom potiljku videla se jajasta čvoruga.

– Upozorio sam te, amigo – reče Dok. – A sada ću te odvesti u Viktori-

ju. Kada sam pre nekog vremena proučavao tvoju poternicu, video sam da te čekaju vešala. Tako, a sad da te stavimo u sedlo.

Kortez ništa ne odgovori. Samo je ošinio Džordžijanca pogledom u kome je gorela mržnja.

Holidej natovari vezanog na leđa konja, a onda se i sam posadi iza bandita.

– Bez trikova, Pablo – upozori zarobljenika još jednom. Na poternici stoji „živ ili mrtav”. Ja se neću dugo petljati s tobom! U to možeš biti siguran!

Kortez mu je očigledno posle svega poverovao. Onda krenuše. Odmorni banditov konj nosio je dvostruki teret bez velikih teškoća.

Do Viktorije bilo je bar šesnaest kilometara.

* * *

Sunce je već bilo izašlo, kada se pred njima pojavio mali stočarski grad. U ranim jutarnjim časovima još u njemu nije zavládala uobičajena živost.

Pred šerifovom kancelarijom Holidej zaustavi konja i siđe polako iz sedla.

Pablovo lice bilo je bleđo, a usta čvrsto stisnuta.

Kada je Džordžijanac zakoračio na trem, otvoriše se vrata kancelarije i na njima se pojavi šerif Lamont. Njegov ispitivački pogled pade na Ho-

lideja, pa posle dužeg vremena i na zarobljenika.

Šerif iznenada razjapi usta od iznenađenja. Onda mu se u uglu usana pojavi osmejak.

On se okrete ka Doku.

– Dakle, imali ste, mogu reći, izvrstan ulov, mister – progundá zadovoljno. – Pablo Kortez glavom i bradom. Tip kojeg sam mesecima tražio kao iglu u plastu sena. Kako ste to uspeli da uradite, stranče?

Dok se nasmeja i sleže ramenima.

– Pa, baš tako jednostavno nije bilo, šerife. Tip je hteo mene da likvidira, ali sam ipak uspeo da ga povučem za nos. Rekao bih da tog čoveka tražite zbog nekih prestupa. A i nagrada za njegovo hvatanje nije baš zanemarljiva.

Delbert Lamont protrlja svoje iskle-sano lice. Tamnoplave oči mu zasjaše.

– Pet hiljada dolara, mister. Vi ste ih i zaslužili. A za to što ste ga doveli živog, sleduje vam još pristojna gomila novčanica. Čestitam!

Dok kimnu glavom.

– Stavite vi prvo tog kompanjersa iza rešetaka. Onda možemo sve ostalo da obavimo.

Pablo u prvom trenutku kao da nije mogao da shvati šta ga je to odjednom snašlo. Trenutak kasnije, već je bio u dobro osiguranom kavezu. Odatle je besno zurio u oba čoveka pred sobom.

Šerif Lamont sastavio je zapisnik, koji je Dok trebalo da potpiše.

– Pet hiljada dolara možete za koji dan podići ovde u gradu – primeti Lamont. – Ostajete li duže ovde?

Holidej potvrdno kimnu glavom.

– Naravno, šerife. Nikuda se ne žurim. Moraćete me ipak uputiti gde je ovde najbolji brendi i najoštrija partija pokera.

Lamont se osmehnu.

– U „Silver” salunu. Tamo imate sve što čovek za novac može da kupi.

Dok se zahvali na informaciji, uze šešir i ustade. Zatim pozdravi šerifa i izađe iz kancelarije.

Prišao je „Silver” salunu. Ovaj još nije radio. Jedan mlađi čovek čistio je drveni prolaz pred kafanom.

Džordžijanac ga potapša po ramenu. Ovaj se uspravi i pogleda ga upitno.

– Možete li mi reći gde mogu da se smestim? Držite li sobe za prenoćište?

– Da, ser. Ako hoćete da govorite sa mister Blerom, potražite ga kod zadnjeg ulaza.

Dok kimnu glavom. Uskoro je stajao pred uslužnim krčmarom, koji ga je znatiželjno gledao okicama, malim kao kod svinje.

– Potrebna mi je soba za nekoliko noći i dobro kupanje, mister – objasni Džordžijanac. – Može li tu nešto da se učini?

– Naravno, ser. Ali bih vas molio predujam od deset dolara? U redu?

Holidej plati i dobi sobu koja je premašila njegova očekivanja.

Tu se nalazila i prostorija za kupanje. Holidej pomisli kako je šerif Lamont, preporučujući mu ovaj salun, bio potpuno u pravu.

Zavirio je unutra i ugledao mladu devojkicu kako mu priprema kadu za kupanje.

– Hvala, misis. Ja ću ostalo obaviti sam.

Leticija, devojkica iz saluna, mahnu mu i izađe.

* * *

Od Džordžijančevog dolaska u gradić prošlo je dva dana. Dobro se odmorio i zabavio igrajući nekoliko dugačkih partija pokera. I još uvek je čekao na nagradu.

Novost da se čuveni bandit i ubica nalazi iza rešetaka proširila se brzinom munje. Prirodno, isto tako brzo se saznalo i ko ga je uhvatio i doveo.

Dokov ugled je zato stalno rastao, a neki sumnjivi tipovi obilazili su ga nadaleko.

Džordžijanac ustade iz kreveta i odenu se. Bilo je još rano. On odluči da se prošetati i usput popije piće.

Izašao je iz saluna i hteo da krene glavnom ulicom, kad mu pogled pade na jednu plavokosu ženu, koja je silazila iz kočije koja je upravo stigla.

Na prvi pogled je bio očaran tom ženom.

Nosila je sivi putni kostim, koji je još više isticao njenu vitku figuru. Kosa boje raži padala je u dugim talasima preko ramena. Na njenom ovalnom licu sjale su plave oči kao dva draga kamena.

Holidej joj se polako približio. On, naravno, nije bio jedini muškarac koji je bio zadivljen njenom lepotom. Iza njega su se začuli zvižduci upućeni njoj.

Plavokosa žena zabaci ljutito glavu i njišući kukovima krene ka „Central hotelu”. Tamo jedan dečak prihvati njen prtljag. Holidej natuknu šešir i krenu za njom u hotel. Kroz otvorena vrata, mogao je da vidi ženu kako se upisuje u knjigu gostiju.

Trzaj prođe kroz njegovo telo. On namesti svoj najljubazniji osmeh i zakorači u mali ulazni hol.

Plavokosa ga odmeri iskosa i praćena dečakom, koji je nosio teški kofer, krenu uz stepenice.

U nekoliko elastičnih koraka, gipkošću divlje mačke, stiže je Džordžijanac.

– Helo, madam – oslovi je. – Mogu li vam u nečemu pomoći?

Žena se upola okrete i odmeri Doka hladnim pogledom od glave do pete.

Onda lagano kimnu glavom.

– Naravno, prijatelju – zazvonio je njen spokojan glas. – Vi ste sigurno takođe hotelski momak. Želim da mi se za deset minuta priredi topla kupka!

Ne primećujući Dokov prijateljski osmeh, ona se ponovo okrete i krenu za dečakom, koji je celu scenu posmatrao zabezeknuto.

Ali i Holidej je ostao skamenjen i otvorenih usta. Njegov osmeh je zamro.

– Tako ti i treba – reče sam sebi i zabaci šešir. – Čoveče, zaista ti fali jedna daska u glavi!

On se približi pultu recepcije i pročitao u knjizi gostiju: „Misis Hajdi Tejmer, Hjuston”.

Bilo je to napisano velikim, štampanim slovima.

– Hajdi Tejmer – promrmlja Dok.

– Hajdi. Kako uzbudljivo ime! Nebesa, poštovana gospođica želi vrelu kupku! U redu. Treba da joj ispunimo želju.

Džordžijanac se osvrte. Onda spazi dečaka, koji se vraćao niz stepenice. Mali se iskezi od uha do uha.

– Kupka za damu – reče Dok, a na licu mu se ponovo pojavi osmejак.

– Hajde, pomози mi, mladiću. Možda ću morati dami oprati leđa.

On utisnu dečaku dolar u šaku.

– U redu – odvrati mali. – Ja ću sve urediti, ser. Niste li vi čovek koji je zarobio Pabla Korteza?

Dok kimnu glavom.

Više nije morao da čeka. Dečak je izvukao jednu kadu i poneo je, dahćući od naprezanja, gore. Holidej mu je pridržavao idući za njim. Stadoše pred vratima sobe Hajdi Tejmer.

Holidej zakuca na vrata i oslušnu. Nije bilo odgovora. On zakuca ponovo, a onda pritisnu kvaku.

Oči mu se raširiše.

Hajdi Tejmer stajala je usred sobe samo u jednoj kratkoj i providnoj spavaćici.

Džordžijanac oseti kako mu se uz leđa penju hladni žmarci.

Očekivao je gnevni krik, ali se ništa slično nije dogodilo.

– Ostavite kadu tamo unutra, mister – reče žena, uopšte se ne uzbuđujući. – I kada me se dovoljno nagledate, idite i donesite mi vrelu vodu!

Dok je hvatao vazduh kao riba na suvom. Uz velike napore, odvojio je svoj pogled od očaravajućeg tela žene.

– Sto mu gromova – promrmlja, našavši se ponovo na hodniku. – To tako dalje ne ide – Huknuvši, obriša krupne graške znoja sa čela. – Čekaj, još ću ti ja pokazati, lejdi!

Dečak je u međuvremenu dovukao vedro sa vodom koja se pušila.

Cereći se, zagleda se u visokog Džordžijanca. Ovaj uhvati vedro za ručku i unese ga u sobu.

Hajdi je sada bila umotana u veliki peškir. Ona se podrugljivo osmehnu, pogledavši Doka potajno. Džordžijanac napuni kadu.

Ona polako koraknu bliže i umoči prst u vrelu vodu.

Holidej oseti kako mu od blizine te žene krv snažnije zastruja u žilama.

Izgledalo je kao da nešto razmišlja, a onda ode do stola i poče da traži nešto u putnoj tašni. Holideju zastade reč u grlu kada mu ona utisnu u šaku dolar napojnice.

– To... nije... uopšte nije potrebno, madam – mucao je. Spetljao se sasvim. – Za tako lepu ženu, kao što ste vi, ja bih sve učinio!

Ona ga ponovo odmeri hladno od gore do dole.

– Vi očigledno smatrate sebe neodoljivim mužijakom – odvratila je ledeno. – A sada nestanite već jednom. Ili, možda, želite još da mi operete leđa?

Dok ugleda ljutinu u očima žene i koraknu unazad.

Pred vratima duboko uzdahne. Dečak ga je radoznalo posmatrao. Holidej mu tutnu dobijeni dolar. Onda siđe polako niz stepenice i napusti hotel.

Na prašnjavoj ulici uleteo je pravo šerifu u naručje.

Lamont se trže i stade.

– Novac će stići najdalje za dva dana, Holidej – reče, pa sleže ramenima. – Pre jednog časa, stigao je telegram. Nadam se da se niste ovde u gradu previše dosađivali?

– Ja imam vremena – odvrati Džordžijanac i pomisli na ženu, koja mu je ličila na planinsku mačku. – Kako je sa Pablom?

Lamontovo lice se smrači.

– Sa njim je kao i ranije. Sud će zasjedati u Hjustonu. Rasprava će se održati za osam dana.

Dok kimnu glavom.

– Biću vam na pomoći još dva dana, šerife. Toliko ću još ostati.

Plavokosa nije napuštala Džordžijančeve misli. Mora da se izvrsno razumela u umetnost zavodjenja kad je tako uzdrmala poslovično odmeregog Doka Holideja, pomisli on.

* * *

Popio je jedan brendi, odgledao jednu oštru partiju pokera, jednu odigrao i onda napustio salun.

Već se bilo smračilo.

Mlečni odsjaji svetla dopirali su iz mnogih prozora i u njima je uskovitlana prašina svetlucala kao zlatni prah. Na glavnoj ulici pojačala se živost.

Grad je vrveo od kauboja, koji su želeli da isperu iz grla prašinu i jaru proteklog dana.

Dok se vukao polako duž pročelja hotela. Plava tigrica nije mu više izbijala iz glave. Gledao je u prozore nad sobom. Svi su bili osvetljeni.

Upravo je hteo da ode, kad do njega dopre uplašeni krik. U senci hotela ugleda dve osobe. Ženski glas je ponovo panično odjeknuo.

Džordžijanac stiže u nekoliko koraka. On zgrabi muškarca za okovratnik i okrete ga. Svetlucave oči jednog Meksikanca su zurile u njega.

Žena, u kojoj je prepoznao Hajdi Tejmer, bila se pribila uza zid. Njena kockasta haljina bila je zacepljena na grudima.

Meksikanac zamahnu i htede da pogodi Doka pesnicom u bradu, ali je Džordžijanac eskivirao i plasirao težak udarac u napadačevu glavu.

Drugi udarac pogodio je čoveka u pleksus. Tip se presamiti i prisloni uz zid.

Lagano je kliznuo na kolena.

Hajdi Tejmer je stajala kao ukopana. Šakom je zaklonila usta i posmatrala Džordžijanca očima raširenim od užasa. Čulo se njeno ubrzano disanje.

Holidej htede ponovo da napadne Meksikanca, ali ovaj skoči i poče da beži.

Džordžijancu nije palo ni na pamet da ga juri. On priđe Hajdi.

– Da li ste povređeni, madam? – upita pažljivo. – Da li vam je taj tip dosadivao?

Plavuša kimnu glavom.

Još uvek je drhtala celim telom. Lice joj je bilo bledo.

– Hvala, mister – procedi treperavim glasom. – Da niste došli, ne bih se oslobodila tog nasrtljivca.

Ona se malo uredi i podiže ručnu torbicu. Onda se nesigurno osmehnu. Onda iznenada pruži ruku Holideju.

– Mi smo se već upoznali, mister – reče tiho. – Priznajem da sam se prema vama neprijatno ponašala.

Holidej steže ramenima.

– Ja sebe krivim, madam – izusti on tužno. – Ali šta je ružno u tome što se muškarac divi jednoj prekrasnoj ženi?

Hajdi mu uputi jedan potajni pogled. Onda se ugrize za donju usnu. Njegova ruka još je držala njenu. Onda ona počne da se osmehuje.

– Da se upoznamo, mister...

– Dok Holidej – odgovori Džordžijanac.

– U redu, mister Holidej. Zakopajmo ratne sekire. Da li biste me, molim vas, odveli u moju sobu? Ozledila sam članak na nozi.

Dok obgrli njen uski struk. Kroz tanku haljinu osećao je toplotu lepe žene. Oni polako uđuše u hotel.

Hotelski momak ostade razjapljenih usta od čuđenja kada ih ugleda. Bez reči pruži Džordžijancu ključ.

– Tako, to je učinjeno – reče Dok i zatvori vrata sobe. – Mogu li još nešto da učinim za vas, madam? Da li bih možda mogao da pogledam vaš članak? Ja sam lekar, tačnije zubar... ali imam iskustva sa uganućima...

Ona se iznenada nasmeja.

Zavodničkim pokretom ruke skloni pramen kose sa čela. Kao tigrica skoči na Džordžijanca. Njene pune usne se rasklopiše. Celim telom pripila se uz njega.

Holidej se u prvi mah iznenadi, ali je čvrsto steže. Usne im se spojiše u

dug poljubac. Polako su tonuli u ludi zanos.

Ono o čemu Holidej još pre nekoliko sati nije ni sanjao, dogodilo se.

* * *

– Mogu li da razgovaram sa mister Holidejom? – upita Delbert Lamont.

– Da li je još gore u sobi?

Hotelski momak kimnu značajno glavom.

– Već dva dana, šerife. Puna dva dana je gore. Mogu samo da zamislim šta tamo radi!

Šerif podiže ramena i pope se lagano stepenicama. Malo je oklevao, a onda ipak zakucao na vrata.

– Šta je sad? – začu se ljutiti glas.

– Ne želimo da nam iko smeta!

Lamont se počesa po bradi.

– To sam ja, mister Holidej. Šerif. Mogu li na trenutak s vama da razgovaram?

Nije dobio nikakav odgovor i već se, razljućen, hteo da okrene, kad se vrata odškrinuše. Dokovo lice pojavi se na njima. Njegove umereno maljave i ožiljcima prekrivene grudi svetlucale su se od znoja.

– Šta se dogodilo, šerife? Mora da je u pitanju sasvim poseban razlog kad ste odlučili sada da me potražite.

– Novac je stigao – reče Lamont.

– To još, naivno, ne znači, da je za vas važno.

Glas mu je zvučao uvređeno.

– Možete podići novac u kancelariji.

– U redu, šerife – reče Dok pomirljivo. – Doći ću za nekoliko sati.

Vrata se ponovo zatvoriše.

Hajdi Tejmer je ležala naga na širokom krevetu sklupčana kao mačka. Kroz poluzatvorene oči posmatrala je zamišljeno Džordžijanca.

Dok joj se osmehnu.

Ona se ispravi i skoči sa kreveta. Lagano poče da se oblači.

– Zar je već vreme? – upita on.

– Jeste, dragi. Za manje od sata polazi kočija. Ovo su bili najzanosniji i najlepši dani i noći u mom životu, Holidej. Ali ja moram večeras biti u Hjustonu. Radi se o jednom poslu koji ni na koji način ne mogu odložiti.

Holidej kimnu glavom s razumevanjem i navuče košulju preko glave.

– Hoćemo li se ponovo videti, draga Hajdi? – upita, osećajući kako se takve rasne žene nikada ne bi zasitio.

– Dođi sledeće nedelje u Hjuston – šapnu mu ona. – Daću ti svoju adresu. U blizini grada imam jedan mali ranč. Uvek ćeš mi od srca biti dobrodošao.

Ona mu priđe i poljubi ga u obraz. Dok htede da je privuče k sebi, ali se ona nežno odvojila.

– Kočija neće čekati – objasni. – Ali već za nekoliko dana, bićemo ponovo zajedno!

Gledao je ispitivački i video je samo graciozno telo, lepo lice i oči koje su puno govorile.

– Doći ću – obeća čvrstim glasom. – Zaista ću doći, draga. Ti si me potpuno opčinila! Zaludila!

– Ne obećavaj suviše – odvrati ona tužno. – A ja ću brojati sate do ponovnog susreta s tobom!

Pola sata kasnije izašla je iz hotela. Dok joj je nosio prtljag.

Poštanska kočija je stajala pred stanicom. Džordžijanca i Hajdi je gomila ljudi radoznalo posmatrala. Neki su počeli da se smijulje.

Holidej posadi Hajdi u kočiju i uputi joj dug poljubac. Kočija je bila puna. Holidej izbroja osam muških putnika i dobro ih osmotri.

Onda prasnu bič vozara i kočija krenu. Konji zanjštaše i povukoše, točkovi zatandrkaše i za njima se diže oblak prašine.

Holidej uđe u šerifovu kancelariju gde ga je Lamont očekivao. On potpisa priznanicu i uze novac.

– Vi ste baš srećković, Holidej – primeti Lamont. – Privukli ste opštu pažnju. Ceo grad priča o vama. Gde ste samo šćepali tu zgodnu ženu?

Džordžijanac podiže ramena.

– To će ostati moja tajna, šerife – nasmeja se. – Nego da vas pitam nešto, kada će obesiti Pabla?

– Za tri dana – odvrati šerif ozbiljnim glasom. – Sve je već pripremljeno. Taj prokleti ubica već davno je

trebalo da bude na vešalima. Preko tuce ubistava ide na njegov račun. Taj pasji sin je sa svojom bandom mesecima terorisao ovaj kraj.

Dok se oprostio od šerifa i napusti kancelariju. Krenuo je ka Silver salunu i odmah otišao u svoju sobu. Tek sada je osetio koliko je iscrpljen.

Nekoliko časova spavanja neće mu škoditi.

* * *

Poštanska kočija tandrkala je i drmusala se po kamenitom putu. Prašina je, kao veo, lebdela u vazduhu i sve prekrila.

Sedmorica putnika bili su zbijeni jedan uz drugog. Mnogi bi već slatko opsovali, ali su se uzdržavali pred plavokosom damom.

Hajdi se poluzatvorenih očiju zalila u sedište. Opet je bila u svom sivom putnom kostimu. Požudni pogledi muškaraca lutali su po njoj.

Ali žena je ignorisala te poglede. Pravila se kao da čvrsto spava.

Kočija je počela da usporava. Šest upregnutih konja kao da je bilo sito jurnjave.

Kejleb Bernard, vozar, opsova i njegov bič prasnu tako jako da nadglasa snažan topot kopita.

Kroz suton, koji se spuštao, iznenađeno se začuše pucnji. Njihov odjek od stena odbi se višestruko.

Putnici se uplašeni stisnuše još jače. Kroz tamu, koja se spuštala, za-

čuše se glasovi. Kočija sasvim uspori i najzad uz jedan snažan trzaj stade.

– Niko da se nije makao! – zagrme oštar glas sa španskim akcentom. – Ako neko potegne oružje, biće ubijen!

Putnici u kočiji priljubiše bleđa lica uz musavo prozorsko staklo. Videli su nekoliko bradatih prilika na zapejnim konjima. U rukama su držali uperene puške i revolvere.

– Napolje iz kočije, džentlmeni! – zagrme ponovo jedan odsećan glas.

– Mičite se, amigosi, inače ćete osetiti ukus olova!

Putnici su sedeli nepomično. Jedan od njih, obučen kao kauboj, skloni ruku sa revolvera.

Sada su se otvorila vrata kočije i bradato lice jednog od bandita promoli unutra.

– Napolje već jednom, mučaćosi, ili ćemo vas mi poizbacivati!

Putnici počеше da silaze. Kejleb Bernard, vozar, sedeo je na boku i držao se za prostreljeno rame. Krv je kapljala pod njegovim prstima.

Njegov pratilac ležao je zgrčen kraj njega. Više se nije micao.

Bilo je šest Meksikanaca. Cevi njihovog oružja bile su uperene u putnike koji su preplašeni stajali kraj kočije.

– Ovde ima i jedna ledi – povika jedan od bandita i obliznu usne.

Hajdino lice izgubi još više boje.

– Šta hoćete od nas? – upita jedan od muškaraca, premeštajući se nervozno s jedne noge na drugu.

Najbliži bandit se pakosno isceri i pljunu čoveku tačno na prašnjavu čizmu.

– Vi ste sada naši zarobljenici, amigosi – prosikta. – Tamo nazad imamo za vas nekoliko dobrih konja. Idete s nama u brda!

Putnici su se pogledali bez reči. Na nekim licima počeo se ocrtavati strah.

– Hoćete da nas kidnapujete? – upita jedan muškarac. – Za nas niko neće dati ni pišljivog centa! Zar vam nije dosta ako nam uzmete svu imovinu?

– Umukni, gringo – začu se glas drugog bandita. – Bacite sad svoje oružje tamo na gomilu. I pazite, bez ikakvih trikova!

Koltovi padoše na prašnjavi put. Jedan od Meksikanaca privede konje. Putnici su morali da se popnu u sedla, a onda su ih čvrsto vezali.

Voda bandita priđe vozaru kočije, koji je još sedeo gore, lica iskrivljenog od bola.

– Slušaj me dobro, amigo – zareža bandit. – Poštedeću ti život zato što moraš da mi učiniš jednu uslugu.

Kejleb Bernard klimnu glavom, stisnutih zuba. Dragocena životna tečnost je i dalje curila pod njegovim prstima.

– Odvešćeš se nazad u Viktoriju – nastavi bandit. – Tamo ćeš isporučiti šerifu jedan lep pozdrav od Kristofera Korteza. Zapamti dobro ovo ime, kompadre! Ja sam Pablov brat, a njega šerif planira kroz tri dana da obesi.

Meksikanac se cerio na vozara, kome su kapljale krupne graške znoja sa čela.

– Povešću ovih šest ljudi i senjoru kao taoce. Njihovi životi za Pablov. Vaš šerif treba dobro da promisli. Ako Pablo umre, umreće i oni. Je li jasno, amigo?

Vozar potvrdi. U njegovim raširenim zenicama odslikavao se samrtni strah.

– Onda se gubi, amigo! Želim da šerif što pre sazna novosti!

Kejleb Bernard uhvati uzde nepovređenom rukom i pucnu bičem. Upregnuti konji povukoše. On okrete kočiju i pojuri zapregu kao da ga svi đavoli gone.

Kristofer Korteza pojava ka ostalima koji su ga čekali. Zarobljenici su bili u sredini. On da znak svojim ljudima i mala grupa krenu.

Jahali su ka obližnjim brdima čije su se konture gubile u tami koja se spuštala.

Zarobljenici su se izgubljena pogleda klatili u sedlima. Lice Hajdi Tejmer bilo je nepomično. Ona jedina nije bila vezana. Ali su zato na njoj počivali zadivljeni pogledi bandita.

Kristofer Kortež se osmehivao. Hajdin pogled bio je uperen u daljinu. Njene misli su bile kod Doka.

Poštanska kočija ulete u grad.

Vičući i psujući, prolaznici odskočiše u stranu. Sve ih je pokrio oblak prašine.

Pred šerifskom kancelarijom Kejleb Bernard zaustavi konje. On se oprezno ispuza sa sedišta. Košulja mu je sva bila natopljena krvlju.

Držeći se poslednjom snagom na nogama, pope se na trem pred kancelarijom.

Šerif Lamont izađe i pridrža čoveka koji se teturao.

Kejleb je zurio u njega, od bola raširenih očiju.

– Kristofer Kortež je izvršio prepad na kočiju – prostenja vozar. – On i njegova banda su uzeli sve putnike kao taoce. On hoće da ih zameni za svog brata Pabla.

Delbert Lamont se namršti. Lice poče nervozno da mu se trza. Jedna sočna psovka izlete sa njegovih cep-tećih usana.

Kvin Hemond, njegov pomoćnik, uđe u tom trenutku u kancelariju.

– Odvedi Kejleba lekaru – promrmlja šerif. – I odmah se vrati!

Jedan elegantni muškarac probi se kroz gomilu koja se okupila oko šerifove kancelarije. Bio je to Dok Holidej, koji se pope na trem i priđe Lamontu.

– Šta se desilo, šerife? – upita, pokazujući na kočiju. – Zar se desio prepad?

Lamont potvrdi i uđe u kancelariju. Dok uđe za njim.

Muškarci su se gledali.

– Šta je, do đavola? – ponovi Džordžijanac pitanje.

U njegovim rečima se osećao nemir.

– Pablova banda je napala kočiju i sve putnike uzela kao taoce. Zna li šta to znači?

Dokovo lice pobledi. Šake mu se stegoše.

– Pretpostavljam da će nam Pablovi ljudi dobro zagorčiti život. – nastavi šerif. – Sada drže sedmoro ljudi. Pustiće ih, samo ako mi pustimo Pabla.

Džordžijanac se ugrize za usnu. U očima poče da mu svetli smrtonosna mržnja.

– I misis Tejmer je zarobljena – promrmlja šerif. – Ne mogu ni pretpostaviti šta sve ti pasji sinovi mogu sa njom da urade!

– Prokletstvo! – odseče Holidej.

– Šta ste mislili da preduzmete, šerife? Mogu li vam nekako pomoći?

Lamont sleže ramenima.

– Ne mogu ništa da odlučim – reče.

– To mogu samo vlasti u Hjustonu. Oni moraju znati da će se taj skot, Pablo, opet izvući iz klešta. Moramo ga pustiti, inače će njegovi ljudi pobiti taoce. Ali bojim se da u Hjustonu na to neće pristati.

Visoki Džordžijanac se namršti. Na licu mu se pojavi izraz panike.

– Čujte me, šerife – odseče. – Radi se o životu šest muškaraca i jedne žene. U odnosu na njih, Pablo je poslednje đubre. Ne razumem kako biste i jedan trenutak mogli da oklevate. Razgovarajte odmah sa vašim pretpostavljenim. Ja ću u međuvremenu pokušati da pratim bandite i da pronađem njihov logor.

– To je besmisleno, Holideje – odvraća Lamont. – Tipovi imaju zarobljenike i svi aduti su u njihovim rukama. Ako neko samo promoli nos, oni će pobiti taoce. To je jasno. Ti pasji sinovi neće ništa rizikovati.

– To ćemo još videti – odvraća Džordžijanac kratko.

On izađe iz kancelarije i probi se kroz gomilu ljudi koja je, u međuvremenu, još narasla. Zatim se uputi u štalu za iznajmljivanje i uskoro napusti Viktoriju.

Noć je već sasvim bila pala.

Teški oblaci navukli su se preko neba i pokrili mesec i zvezde. Snažan vetar duvao je sa jugoistoka i kovitlao prašinu.

Holidej poveza vratnu maramu preko usta. Posle jednog časa otkri mesto gde je bio izvršen prepad na kočiju.

Ubrzo je otkrio i tragove konja bandita i počeo da ih prati. Banditi se uopšte nisu trudili da izbrišu tragove.

Holidej pomisli na Hajdi i oseti mučninu u želudcu. Goreo je od želje da joj pomogne.

Vetar postade još jači. Granje i žbunje se povijalo pri njegovim naletima. U daljini sevnu munja preko mračnog neba.

Džordžijanac počeo da proklinje.

Znao je da jedan pljusak može potpuno da uništi tragove.

A onda je i počeo.

Takoreći za tren oka, Džordžijanac je bio mokar do gole kože. Lilo je kao iz kabla. Holidej pritera konja između stenja tražeći zaklon od kišnih kapi koje su dobovale po njemu i po konju, ali uzalud.

Za pola sata, sve je bilo gotovo. Vetar stade i na nebu zasja mesec. Psujući, Holidej izvuče iz bisaga rezervno odelo i presvuče se.

On pažljivo obriše oružje i promeni municiju. Zatim lagano pojaha dalje.

Morao je sada češće da silazi iz sedla, da bi prepoznao ostatke tragova u raskvašenoj zemlji. Cilj kidnapera je očigledno ležao u brdima. Tamo mora da se nalazi i njihov mali logor.

Zemljište je postalo skoro neprohodno. Trnovito žbunje i kaktusi zakrčili su put. Opasnost je vrebala iza svake stene. A stene su iskrsavale posvuda.

Gundajući, Dok je jahao dalje. Iznenada se pojaviše prvi planinski obronci. Kraj jedne male uzvišice zaustavi zadihanu životinju.

Skliznu iz sedla i načini nekoliko koraka da protegne mišice.

Odjednom začu neki šum iza sebe i munjevito se okrenu. Gledao je u iscereno lice jednog bradatog Meksikanca koji je držao revolver sa dugačkom cevi uperen u njega.

– Ne mrdaj, gringo – zareža ovaj.
– Digni ruke ili ću ti prosvirati tvoju prokletu ćubu.

* * *

– Hajde, silazite s konja, džentlmeni. Naravno i ti, puta – naredi Kristofer Korteza, gledajući podrugljivo u zarobljenike.

Njegov pogled se zadrži na Hajdi Tejmer. Ali ona ga je samo ledeno odmerila.

Zarobljenici siđoše s konja. Kao čopor uplašениh ovaca stisli su se jedan uz drugog.

Kristofer Korteza ih je i dalje, cereći se, posmatrao.

– Dakle, narode, trebalo bi da saznate o čemu se radi. – progovori bandit.
– Ja sam brat Pabla Korteza. Sigurno ste već čuli da on sedi u zatvoru u Viktoriji i čeka na presudu. Mi želimo da vas razmenimo za njega. Čist posao, mučaćosi. Ako se šerif s time složi, ništa vam se neće dogoditi.

Zarobljenici su postali još nervozniji. Kristofer okrete glavu i pogleda u plavokosu ženu, koja je stajala malo napred.

– Ti ćeš doći sa mnom, anđele. Ne mogu da ti dozvolim da se nalaziš u jednoj prostoriji sa šestoricom muškaraca. Ko zna na kakve glupe ideje mogu ovi momci doći!

On se naceri i prevuče rukom preko svog prašnjavog lica. Hajdin pogled postade još bezizražajniji. Stajala je nepomično dok su uvodili šest zarobljenika u jednu malu krovinjaru. Vrata se s treskom zatvoriše, a preko njih prebaciše gredu.

– Ti ćeš stanovati tamo – pokaza Kristofer glavom na susednu krovinjaru.

Žena saže glavu, okrete se bez reči i nestade u čatrlji.

Kristofer se zadovoljno isceri, pa se okrete svojim ljudima, koji su se u međuvremenu iskupili oko njega.

Gledao je u divlja lica u kojima se ocrtavao trijumf zbog toga što je situacija ponovo u njihovim rukama.

On uperi prst u dvojicu od njih.

– Solano i Ernesto, otići ćete do Đavoljih stena i držati tamo stražu. Može lako da se desi da Lamont organizuje poteru za nama, ne bi li izvadio svoju plavokosu lepoticu. Naša poruka ga je sigurno propisno oznojila!

Oba bandita se izgubiše u pomrčini. Logor je bio smešten u maloj uvali i pošto je imao samo jedan izlaz, bio je dobro zaštićen.

– Sada možemo malo da odahnemo – obrati se Kristofer ostalim bradatim banditima. – Ali ne treba suviše da se

opustimo, amigosi. Uvek postoji mogućnost da nam je šerif za petama!

Banditi prsnuše u smeh. Logorska vatra je prigušeno tinjala. Plamičci koji su izbijali, oblikovali su neobične senke ljudi među kojima je kružila jedna boca viskija.

Nije potrajalo dugo, a među banditima zavlada dobro raspoloženje i povici i smeh odjeknuše u noći.

Šest zarobljenika sedelo je u krovinjari. Ruke su im još uvek bile vezane na leđima. Uzice su se već bile bolno usekle u meso.

– Prokleta svinjarija – zareža jedan.
– Sad smo u dobroj klopci!

Drugi ustade, psujući, i počeo da hoda po uskoj prostoriji. Stao je jednom od sapatnika na nogu i ovaj počeo da psuje...

– Tipovi će nas sve pobiti – javi se treći. – Nemamo nikakve šanse. Čak i kad bi tog Pabla pustili da pobegne. Mislim da sa tim pasjim sinovima ne vredi pregovarati. Pablo će biti oslobođen, a taoci pobijeni!

Njegove reči, naravno, nisu poboljšale raspoloženje zatvorenih.

Čovek počeo nemirno da se osvrće. Onda kleknu pred jednim od zarobljenika i prinese mu svoje vezane ruke licu.

– Šta to treba da znači? – promrmlja drugi, po čijem su licu izbile krupne graške znoja.

– Pokušajte da prekinete konopac zubima – odvrati upitani. – Hajdete,

moj prijatelju, nemamo vremena za gubljenje.

Onaj što je sedeo, zastenja uplašeno. Onda počeo da obrađuje konopac zubima.

I ostali se povedoše njihovim primerom. Huktanje ljudi ispuni prostoriju. S vremena na vreme začuo bi se bolni uzvik.

Moglo je proći čitav čas dok je prvi konopac bio razdrešen. Uskoro zatim, bile su slobodne ruke svih zarobljenika.

– A sada? – upita jedan. – Šta sad da radimo? Mi smo nenaoružani. Naše šanse se nisu mnogo povećale!

Onaj što je bio obučen u kaubojsko odelo osmehnu se s gorčinom i počeo da trlja zglavke.

– Ne treba zbog toga da napunimo gaće, džentlmeni. Ukazaće nam se neka šansa. Mi smo ipak šestorica snažnih mušakaraca. Može da se desi da dođe samo jedan bandit da nas prekontroliše i mi ćemo ga nečim lupiti po tintari, tako da će mu odmah zapevati anđeli na nebu. Uzećemo njegovo oružje i onda ćemo dalje videti.

Neki od prisutnih kimnuše potvrdno glavom u znak saglasnosti.

Spolja je dopiralo groktanje i galama pijanih bandita. Jedan od zatvorenih priljubi lice uz prozor i pogleda napolje.

Iznenada se trže. Bleda mesečina odslikavala se u njegovim uspaničenim očima.

– Dolazi jedan – reče tiho. – Izgleda da je tip pijan i drži revolver u ruci.

Ljudi se smestiše na tle. Ruke su stavili na leđa. Oči su im bile razrogačene.

Nesigurni koraci zaustaviše se pred kolibom. Teška greda bila je podignuta, a reza na vratima odriklana.

Vrata se otvoriše.

Silueta jednog muškarca ocrtavala se na horizontu koji je bledeo.

– Helo, amigosi, kako ste? – upita banditi cereći se i koraknu nesigurno unutra. – Što ste tako obesili noseve, mučaćosi? Mi ćemo već...

Ostale reči zastale su mu u grlu, jer je čovek u kaubojskom odelu skočio na njega i jednim udarcem složio ga na tle.

Ali nije uspeo da spreči da Meksikanac ne ispusti glasan krik, koji je uzbunio njegove kompanjone kraj vatre.

Dok je zarobljenik uspeo da mu otme revolver, već su bili pristigli ostali banditi. Pucali su bez opomena.

Zarobljenik s revolverom ispusti bolan krik i posrnu ka tlu. Ostali zarobljenici podigoše ruke. Oboreni bandit izađe psujući napolje. Na licu mu se odslikavao užas.

– Karamba – psovao je Kristofer Kortež. Lice mu je bilo iskrivljeno od

gneva. U prvom trenutku izgledalo je kao da će ustreliti bespomoćne ljude, a onda ponovo zadenu svoj kolt u futrolu.

– Je li vam dosta, đavolji sinovi? – zareža. – Ako još jednom nešto tako pokušate, lično ću vas pobiti!

Zarobljenici su ćutali.

– Pobićemo vas na licu mesta – derao se Meksikanac, kojeg je onaj zarobljenik oborio. – Hajde, Kristofer! Pobijmo ih!

Zarobljenici se trgoše unazad. Vođa bande se samo nasmeja.

– Još nam svi trebaju – progundā i provuče prstima kroz grguravu kosu. – Hajde, iznesite mrtvog! Ljudima je pun nos. Neće nam praviti više nikakvih problema. Zar ne, amigosi?

Zarobljenici potvrdiše.

Dva bandita izvukoše mrtvaca. Onda ponovo zatvoriše vrata.

– Jedan manje – reče Kristofer ravnodušno. – Možda bi trebalo da mrtvog odnesemo u Viktoriju! Tada će nam verovati da ozbiljno mislimo!

* * *

Dok Holidej je munjevito reagovao. Meksikanac nije još ni izgovorio do kraja svoju pretnju, a on je već, kao panter, odskočio u stranu.

Još u padu izvukao je svoj kolt.

Bandit, je, jasno, takođe pritisnuo obarač, ali je njegovo zrno promašilo. Sa tako brzom reakcijom svog protivnika nije računao.

Za drugi pucanj nije imao vremena, jer ga je Dokov metak oborio s nogu.

Visoki Džordžijanac oprezno priđe banditu, ali je odmah video da mu nema pomoći. U blizini srca na njegovoj košulji brzo se širila uočljiva crvena mrlja.

Holidej zadenu svoj revolver koji se još dimio i odšunja se u noć. Nije čuo nikakav dalji šum, ali bilo mu je jasno da se pucanj mogao čuti kilometrima daleko.

Brzim koracima vrati se svom konju, vinu se u sedlo i pojaha dalje. Posle nešto manje od dva kilometra zaustavi konja, a onda ga usmeri između stena veličine čoveka.

Zatim je strpljivo počeo da čeka.

Nije prošlo mnogo vremena, a on začu topot konja koji se približavao.

Holidej se osmehnu, kliznu iz sedla i steže čvršće svoj revolver. Opresno je izvirio iza stene i opazio jednog jahča, koji se upravo zaustavio, sišao s konja i počeo da približava.

Holidej je ćutao.

On sačeka da mu bandit sasvim priđe, a onda mu zabi revolver u rebra.

Bandit se zaprepasti. Neki piskavi glas izlete mu sa usana.

– Pusti oružje – naredi Džordžijanac. To je delovalo kao da je povukao tigra za rep.

Jer tip nije ni mislio da se preda. On munjevito pade u stranu i istovremeno se ritnu nogama kao pobesneli mustang.

Džordžijanac je bio iznenađen, jer nije računao sa banditovim otporom. Revolver mu ispadne iz ruke i on iz sve snage udari leđima o stenu.

Snažan bol prostruji kroz njega. Na trenutak, kao da je bio paralizovan.

Bandit ponovo skoči na noge. Uz pobedonosni uzvik izvuče kolt i opali.

Metak fijuknu kraj Holidejevog uha. Bandit je u brzini loše ciljao.

Ali sad je bio red na Holideja.

On trže svoj „žer” iz čizme. Njegov metak pogodi bandita u grudi. Krkljajući, on se presamiti i ostade nepomično da leži.

Holidej duboko udahnu vazduh. Bol u njegovim leđima polako se stišavao. Nagnuo se nad bandita i ustanovio da je ovaj mrtav.

Dok pojaha dalje.

Ocenio je da više nije daleko od njihovog logora.

Počelo je polako da svanjava. Uskoro su se nad horizontom pojavili prvi sunčevi zraci i osvetlili neprohodno zemljište.

Banditsko gnezdo još se nije pokazivalo. Ali Dok je uočavao znake koji su mu govorili da se nalazi na pravom putu.

Stigao je do jednog tamnog kanjona, koji je ličio na ulaz u neku jazbinu.

Tragovi banditskih konja vodili su pravo u njega.

Dok oseti mučninu u želudcu. Iznenada mu je izgledalo kao da ulazi u zamku.

Skoči iz sedla i odvuče konja duboko u grmlje. Sa „vinčesterkom” u ruci, privlačio se polako kanjonu.

Ali nije stigao daleko.

Dva Meksikanca pojaviše se iza nekih stena. U ruci su držali revolvere.

Dok podiže „vinčesterku”, ali je jedan od bandita već pucao. Kugla skide Džordžijancu šešir sa glave. Začu se pakleni smeh.

Dok pusti da oružje padne. Znao je da u tom trenutku nije imao nikakve šanse.

– Tako treba, gringo – osmehnu se tip koji je pucao.

Džordžijanac podiže obe ruke u visinu ramena. I treći bandit pokaza se iz duboke senke. I njegovo oružje bilo je upereno u Džordžijanca.

– Tako, amigo Holidej – reče jedan od bandita. – Ti si utrčao u našu zamku kao glupi ovan. Sada možeš biti siguran u svoju smrt.

Visokom Džordžijancu ovo baš nije bilo naročito zabavno. Jedan od bandita izvuče mu revolver iz pojasa. Meksikanci, koji su iznikli iz kanjona stajali su nemo pred njim.

Širok osmeh pojavi se na licu Kristofera Korteza.

– Džon Holidej, zvani „Dok” – zagrm njegov glas. – To je suviše lepo da bi bilo istinito. Najzad i tebe, pasji sine, imamo u rukama. Više nikoga nećeš poslati u pakao.

Kortez iznenada zamahnu. Njegova pesnica pogodi zaprepašćenog Doka pravo u bradu.

Džordžijanac posrnu unazad, okliznu se čizmama o jedan kamen i tresnu o zemlju. Teturajući se, ponovo se uspravi, ali ga Meksikanac dočeka novim udarcem.

Holidej ponovo pade na leđa.

Krv mu se pojavi u uglu usana. Kristofer htjede da ga ščepa i podigne, ali Džordžijanac podiže nogu i snažno pogodi bandita.

Kristofer se zatetura i pade na jedan kaktus. Bolno je kriknuo, kad su mu se bodlje odostrag zabole.

Dok se podiže i htjede da nasrne na Korteza, ali mu jedan od bandita zari revolver u rebra.

Džordžijanac se zaustavi. On obori ruke. Šake su mu još bile stegnute u pesnice.

Kristofer se uspravi. Iz njegove stražnjice virile su bodlje. Momci kraj njega su ga gledali jedva uzdržavajući smeh. On im psujući priđe.

– Vadite mi već jednom te bodlje – riknu. Onda se okrenu ka Doku – To ti nije trebalo, ti, prokleta kopile – siktao je. – Sad ćemo te odvesti u logor. O načinu na koji ćeš umreti, još ću posebno razmisliti.

On se preteći naceri.

Banditi su držali konja. Jedan stade pozadi i veza Doku ruke na leđa. Onda pojahaše u kanjon. Prošli su još jedno stražarsko mesto, a onda

se pred njima ukazala mala dolina. Na čistini je bilo nekoliko primitivnih koliba. Nekoliko Meksikanaca izađeše, trljajući sanjivo oči.

Holidej siđe s konja.

Da se ovde njegov put završava, nije mogao da veruje. Banditi mu se približiše. Oči pune mržnje bile su uperene u njega.

Upao je u smrtonosnu zamku!

* * *

Šerif Lamont spusti telegram na sto i promrmlja jednu sočnu psovku. Njegov pomoćnik, Kvin Hemond, podiže oči sa nekih starih novina i začuđeno pogleda gazdu.

– Odbijeno? – upita. – Zar su gospođa iz Hjustona odbili razmenu?

Lamont potvrdi.

– Da, Kvin. Oni sve najbolje znaju. Čak će poslati i jednog šerifa iz Hjustona. Ja treba da se pretvorim u čudotvorca i što je pre moguće oslobodim zarobljenike!

Šerif besno udari pesnicom o sto. Onda iz njega provali smeh.

– Sasvim jednostavno, zar ne? Ja ću osloboditi zarobljenike i dalje je sve jasno, zar ne?

Hemond zavrte s nerazumevanjem glavom.

– Nisam jednom pomislio da bi trebalo da nađeš nekog mlađeg da se lomata. Uzgred, mogu tamo po brdima da se motaju čitave dve armije, a da nikog ne nađu. Nemaš nikakve

šanse, Delbert. Kada te onaj Kortež opazi, pobiće taoce.

Delbert Lamont se pogladi po srebrnoj kosi i ustade iza svog pisaćeg stola.

– Ti ćeš ostati ovde, u gradu, i pazićeš dobro na Pabla. Moglo bi da se desi da divlji banditi provale u grad i pokušaju da oslobode svog „šefa”. Ali ne verujem da će preuzeti na sebe takav rizik. Ja ću potražiti nekoliko mladića da krenu sa mnom u poteru. Sve jasno, Kvin?

Pomoćnik šerifa kimne glavom.

Lamont skide šešir s kuke. Nekoliko minuta kasnije uđe u salun, koji je već bio dobro posećen.

Svi pogledi bili su upereni u krupnog čoveka.

– Slušajte me, momci – zagrme šerif. – Mislim da ne moram da vam objašnjavam kakva se svinjarija dogodila. Banditi drže šest muškaraca i jednu ženu u rukama. Odgovorni u Hjustonu su odbili razmenu za Pabla. Preostaje mi samo da te jadne ljude oslobodim iz ruku bandita. Zbog toga mi je potrebna vaša pomoć, jer sam zaista nemam nikakve šanse.

Šerif se pogladi po bradi. Njegov miran pogled pređe preko muškaraca. Neki od njih oboriše pogled.

– Dakle, momci, da skratim: potrebno mi je nekoliko odvažnih ljudi da sa mnom odjašu u brda i pomognu mi da oslobodim taoce.

U salunu je zavládala mrtva tišina.

– Ko ide sa mnom?

Niko ne odgovori. Lamont pride šanku i daje znak barmenu. Ovaj mu natoči punu čašu i stavi na sjajnu ploču šanka. Lamont otpi gutljaj i okrete se ponovo ljudima.

– Dakle, momci? Nije to baš tako strašno. To će, naravno, biti jahanje za izdržljive ljude. Ko je već napunio gaće, bolje da ostane kod kuće.

Lamont se podrugljivo nasmeja.

Njegove reči nisu ostale bez dejstva. Neki od njih osetili su se pogođeni u svom ponosu.

– Ne treba da ideš tako daleko, Delbert – promrmlja jedan. Nikog od nas još nije sasvim napustila hrabrost. Ti to dobro znaš. Ovde stvari stoje sasvim drukčije. Ja jednostavno ne vidim nikakvu šansu za nas. Ali svejedno, idem s tobom.

Šerif Lamont kimnu zadovoljno glavom. Njegov pogled pređe preko ostalih.

– Hajde, momci! Treba mi još dobrovoljaca. Ali neću nikog da prisiljavam.

Malo po malo, javila su se još sedmorica. Iako se videlo da se ne osećaju najprijatnije u svojoj koži.

– Ništa ne rizikujemo, momci – objasni Lamont umirujući ih. – Vraćiću vas u grad čitave kože.

Ljudi se smiriše.

– Krećemo za jedan čas, narode. Uzmite dovoljno municije i hrane.

Lamont zadovoljan napusti salun. Sat kasnije, potera je izašla iz Viktorije.

* * *

– Sve je u redu, ljudi – osmehne se Dok na silu i obrisa oznojeno lice.

– Hteo sam da vas oslobodim, ali su banditi imali nešto protiv. Brže su me šćepali nego što sam i pomislio.

Petorica talaca ćuteći su gledali Džordžijanca, kojeg je Kristofer strpao sa ostalima.

– Gde se nalazi žena?

Ovo pitanje kao da im razveza jezik. Jedan od zarobljenika se osmehnu.

– Nalazi se u drugoj kolibi, Holiđeju. Kristofer joj je dodelio poseban tretman.

Holidejov osmejак se sledi. Hladni žmarci pošli su mu uz leđa. Ko zna šta je taj Kristofer bio u stanju da uradi s njom, pomisli.

Onda začu korake. Jednim trzajem vrata se otvoriše.

Pojaviše se Kortezi i još četiri bandita. Svi su se podrugljivo smejali i izveli zarobljenike napolje.

Ljudi su morali da stanu u krug. Preteći, sa uperenim oružjem, stajali su Meksikanci oko njih.

Hajdi Tejmer je dovedena iz druge kolibe. Izgledala je umorna. Kada je prepoznala Doka, ote joj se vrisak i, ne obazirući se na bandite, polete ka njemu. Obisnu mu se oko vrata. Sla-

ne suze tekle su joj niz umrljano lice. Bolno je jecala.

Visoki Džordžijanac pogladi je nežno po zamršenoj i nepočešljanoj kosi.

Kristofer je u jednom skoku bio kraj njih. On ščepa Hajdi za ruku i surovo je povuče unazad. Hajdi se otimala, ali nije ništa mogla da učini protiv snažnog bandita. Počela je gorko da plače.

Dok se otrže i htjede da jurne na Korteza, ali mu jedan bandit zabi cev revolvera u leđa.

Kristofer pusti ženu cereći se. Onda se okrete ka Džordžijancu.

– Sve će biti u redu, Holidej. Za nekoliko dana, tvoja dama useliće se kod mene, pa nećeš morati da se brineš zbog nje.

Lice Džordžijanca dobilo je preteći izraz. Iz očiju mu je sevala mržnja.

Vođa bande je nastavljao – Kako je u Viktoriji? Da li je šerif primio naš ultimatum?

Dok ponovo uspostavi kontrolu nad sobom. Sada se na njegovom licu pojavi podrugljiv izraz.

– Primio je, ali ne verujem da je prihvatio, Kristofere. Ni ja nisam zbog toga napravio ovaj izlet. Tvoj brat će u svakom slučaju za dva dana visiti!

Zarobljenici su počeli glasno da protestvuju. Hajdino jecanje se pojača.

– Hajde, ispljuj sve, Holidej – vrisnu Kristofer besno. – Da možda ne držiš sve nas za budale?

Lice i pogled čelično sivih očiju bili su vrlo ozbiljni.

– Ne, Kristofere. Nama je ionako svejedno. Jer na kraju će se jednako završiti. Čemu ova igra? Vlastima je u Hjustonu sve jasno i stvar im je došla do guše!

U Kortezevim tamnim očima zaplamteo je bes. U prvi mah izgledalo je da će se baciti na Doka. Ali onda počeo pakosno da se ceri.

On namignu jednom od svojih ljudi i ovaj dovede iza jednog stenovitog zaklona konja preko čijeg je sedla potbuške ležalo telo jednog mrtvaca.

– Jedan od momaka koji je zaželeo da „pase travu” – objasni Kristofer besno. – Ti ćeš biti sledeći!

Dok ga je gledao ravnodušno. On je davno bio načisto sa svojim životom. Još od trenutka kad je saznao zasvoju bolest. Samo je žilavi instinkt u njemu tražio izlaz iz ove situacije, ali mu je izgledalo nemoguće da se isko-belja iz ove zamke.

Hajdi se ote jednom od bandita i pri-trča Kortezu. Ona se spusti pred njim na kolena i sklopi ruke.

– Pusti ga da pobegne, Kristofere! – kriknu plačnim i drhtavim glasom. – Pusti ga da živi. Onda možeš sve dobiti od mene!

Kortez se glasno nasmeja i gurnu ženu, tako da ona pade na leđa.

To je za Doka bilo suviše. Ne obazirući se na upereno oružje, ustremi se na bandita. Njegova pesnica po-

godi Kristofera u glavu i iznenađeni bandit pade na leđa. Kada se Džordžijanac bacio na njega priskočili su ostali banditi.

Nije imao nikakve šanse. Lice mu je bilo obliveno krvlju kada su ga ostavili da leži. Džordžijanac više nije mogao da se dignu.

Kristofer ustade. On poturi pesnicu Džordžijancu pod nos.

– Zbog ovoga ću te lično udesiti, prokleti kučkin sine. Hajde, amigosi, odvedite ga tamo!

Banditi ščepaše Holideja i odvukoše ga iza jedne kolibe.

Kristofer krenu za njima. Izvukao je revolver sa dugom cevi. S trijumfalnim osmehom na licu okrete se zarobljenicima – Tako ćete svi proći ako šerif Lamont ne prihvati moju ponudu!

Hajdi užasnuto vrisnu i klonu u stranu. Ostali zatvorenici su ispod oka posmatrali Kristofera koji je upravo iščezao između kuća.

U istom trenutku pucanj zapara nastalu tišinu.

* * *

– Na pravom smo putu – promrmlja šerif Lamont, kad su naišli na dva mrtva bandita. – Dok nam je oslobodio put!

Ljudi iz potere sedeli su ćutke na umornim konjima. Oblilo ih je zadovoljstvo. A i šerif kao da se iznenada razvedrio.

Džordžijanac je za sobom ostavio jasan trag koji je vodio pravo do banditskog gnezda.

A onda je došlo i ostalo.

Plameni jezici su iznenada sevnuli sa jednog, stenama zaklonjenog brežuljka. Ljudi kraj Lamonta su poskočili u sedlima. Njihovi uplašeni krici nadjačali su detonaciju. Onda skočiše iz sedla i polegoše u visokoj travi.

Dvojica su nepomično ležala. Ostali su uplašeno gledali u brežuljak odakle su dolazili pucnji.

Ništa se više nije dešavalo. Samo se u vetru osećao miris baruta.

Lamont oseti bol u levoj nadlaktici gde ga je jedna kugla okrznila. Na rukavu njegove jakne pojavi se tamna mrlja.

– Prokletstvo – opsova šerif. – Ti pasji sinovi drže nas na nišanu. Uostalom, sad smo bar upozoreni.

U tom trenutku odjeknu dubok muški glas – Hej, šerife! Gde je Pablo? Ne možemo nikako da ga vidimo.

Delbert Lamont oseti hladan znoj na čelu. U njemu je ključao bes, ali je morao da sačuva treznu glavu.

– Hoću da razgovaram sa Korte-zom! – viknu. – Hoću s njim da pregovaram!

Podrugljivi smeh stiže sa brežuljka.

– Onda ćete morati izvesno vreme da ostanete u našoj mišolovci, amigosi. Moram da dovedem gazdu. Dotle budite mirni, inače ćemo vam poskidati glave s ramena!

Lamont da znak svojim ljudima. Minuti su se otegali. Meksikanski banditi niti su se videli, niti čuli. Iznenada se začu oštar Kortezev glas – Dakle, šta je, šerife? Jesi li doveo mog brata? Hoću da ga vidim!

Lamont se ugrize za usnu.

– Pablo je dobro, Korteze. On još sedi u zatvoru. Došao sam da se uverim da su taoci još u životu. Sem toga, hoću da utvrdim s tobom mesto razmene!

– Onda se gubi, Lamonte – zareža Kristofer preteći. – I povedi svoje ljude sa sobom. Taoci i žena su dobro. Dovedi mog brata i vratiću ti ih žive. Srešćemo se sutra, pri izlasku sunca, na ovom mestu.

Lamontovi zubi su se još jače žarili u donju usnu. On pogleda svoje ljude kao da traži pomoć. Ali i ljudima iz potere je već svega bilo dosta.

– Odlazimo, šerife – odseče jedan. – I tako nemamo nikakve šanse. Tipovi će nas sve pobiti!

– Onda dobro, Korteze – viknu šerif. – Odlazim sa svojim ljudima. Vratimo se sutra ujutru. Dotle imaj namu da ćemo ubiti Pabla, ako se budeš poslužio nekim prljavim trikom!

Kristofer se samo nasmeja.

– Onda do sutra, veliki šerife. I nemojte zakasniti! Moje strpljenje je pri kraju!

Delbert Lamont ustade iz trave i da znak svojim ljudima, koji takođe ustadoše. Strah da će banditi pono-

vo otvoriti vatru, usadio se duboko u njih.

Ali banditi nisu zapucali. Ljudi iz potere stušitiše se ka svojim konjima. Oba poginula stavili su potrbuške preko njihovih konja i brzo odjahali.

– Dva mrtva, šerife – promrmlja docnije gnevno jedan od ljudi. – To ide na vaš račun. Mi smo kao glupi ovnovi uleteli u njihovu zamku.

Delbert Lamont je ćutao. Usne su mu bile stisnute. U očima mu je gorela vatra.

– Zaigrali i izgubili – promrmlja najzad tiho. Nije im uspelo da se neopaženo privuku banditima i oslobode taoce. U Hjustonu neće ni zbog čega promeniti odluku. Ostaće pri presudi da se Pablo obesi.

Lamont se nije ni jednim pogledom osvrnuo na mesto svoga poraza. Poginute glave sedeo je na svom konju. Njegovi ljudi su takođe ćutali.

* * *

Džordžijančevo telo se zateglo kad mu se Kristofer približio sa izvučenim revolverom, zastavši samo nekoliko koraka od njega.

Gledao je u tamni otvor cevi uperenog oružja. Onda Kristofer pritisnu oroz.

Kugla prosvira tako blizu Džordžijančevog uha da je ovaj osetio dah smrti.

Kristofer se tiho nasmeja.

– Zaista bi trebalo da te ubijem, Holidej – prasnu on. – Ali sam ipak nešto drugo odlučio. Pustiću te da odeš, ali ćeš ti šerifu razjasniti da nećemo imati nikakve milosti prema taocima ako ne dobijemo Pabla. Odnećeš mrtve u Viktoriju. Dva moja čoveka će te pratiti.

Kortez se cinično osmehnu.

– Nemoj da misliš da te puštam iz čistog osećanja bratske ljubavi prema bližnjem. Neka ti to ni na pamet ne padne. Jednostavno sam siguran da će te šerif poslušati. Ja želim samo da spasem svog brata od vešala. Tada ćemo se odavde zauvek izgubiti. U to ti se kunem svim najsvetijim!

Dokovim licem počeo da se ponovo razliva prirodna boja. Znao je da ne treba da progovori nijednu reč. U takvom stanju zanesenosti, bandit bi bio suviše opasan.

On kimnu mirno glavom.

– U redu, Kortez. Razgovaraću sa šerifom i pokušati da ga nagovorim.

Kristofer takođe kimnu glavom.

– Pokaži mu mrtve. To objašnjava više nego sve reči. Veruj mi, Holideje!

– U redu, Kortez.

– Još nešto, Holidej. Ja onu ženu nisam ni takao. Tako će i ostati ako se sve brzo obavi. Ako budemo morali da ubijamo, ni ja ni moji ljudi nećemo više imati puno obzira prema njoj!

Bledi, ozbiljni Džordžijanac stajao je mirno. Najradije bi skočio na ban-

itskog vođu, ali je znao da bi to bila najveća ludost.

Jedan Meksikanac doveo je Dokovog konja. Privezali su Džordžijanca čvrsto uz sedlo.

– A sad nestanite! I misli na ženu, Holidej!

On se dvosmisleno osmehnu.

– Nadam se samo da ćemo se jednog dana ponovo sresti. Onda ću te smaknuti, bleđi!

Dokovo lice ostade nepomično. Dva Meksikanca uzeše ga u sredinu. Onda odjahaše.

Sunce se već diglo iznad visokih bregova i obasjalo malu dolinu.

Izašli su iz mračnog kanjona. Dokovi pratioci diktirali su oštar tempo. Holidej iznenada začu pucnje koji su odjeknuli kroz rano jutro.

Jedan njegov pratilac se cinično osmehnu.

– Šerif Lamont sa svojom pratnjom – objasni. – Naši momci su ih ugledali još pre jednog časa. Sad su ih sigurno potprašili. Valjda ta budala od šerifa ne umišlja da može osloboditi taoce!

Pucnji umukoše. Dokovo lice postade još tvrđe i zatvorenije.

Sunce je već visoko odskočilo na nebu, kad su stigli u blizinu Viktorije. Oba Dokova pratioca iznenada zaustaviše svoje konje.

– Sada te puštamo da bežiš, Holidej. Gledaj da ubediš šerifa, kad se on za koji sat vrati sa svojom bulumentom.

Možda će i sam sada doći na pomisao da je razmena jedino rešenje.

Meksikanci ućutaše na trenutak.

– I misli na onu plavokosu ženu – javiše se ponovo. – Mi bismo je jako rado propustili kroz šake.

Dok ostade i dalje miran, iako je samo on znao koliko ga je to stajalo.

Jedan od Meksikanaca preseče njegove veze i pruži mu uzde konja preko kojih su ležali mrtvi.

– Jaši, amigo – progundā.

Holidej lagano potera svoga konja. Znao je da za bandite ne bi bilo ništa jednostavnije nego da ga sad skinu metkom iz sedla. On se još jednom upola okrete i spazi iscerena lica pratilaca.

– Hombre ima pune gaće – reče jedan. – Još ne može da shvati koliko je srećan.

Dok potera konja brže. Metri su ostajali za njim. Posle izvesnog vremena ponovo se osvrte. Banditi su iščezli bez traga.

Kroz pola časa pojavio se u Viktoriji. Izazvao je radoznale poglede dok je jahao glavnom ulicom i pred šerifovom kancelarijom skočio iz sedla.

Kvin Hemond mu pođe u susret. Pomoćnik šerifa ga ćutke pozdravi i pokaza na mrtvaca.

– Ko je taj čovek? – upita oštro.

– Jeste li ga vi ustrelili?

Dok zavrte glavom.

– Kristofer Korteza ga je ubio – odgovori mirno.

– Mrtvac je jedan od zarobljenika. Banditi misle ozbiljno. Šerif se još nije vratio?

Pomoćnik pređe rukom preko usta.

– On pokušava da oslobodi zarobljenike. Verovatno će još potrajati dok se vrati!

– On jaše sa svojom pratnjom pravo u klopku – primeti Dok ozbiljno.

– Dodite sa mnom u kancelariju – pozva ga Kvin. – Tamo možemo na miru dalje da razgovaramo.

Holidej se umorno svali na jednu stolicu i ispruži noge. Kvin Hemond izađe i vrati se kroz nekoliko minuta u pratnji jednog čovečuljka kojeg Holidej nije ranije video.

Džordžijanac nije uspeo da vidi oči čoveka.

– Oblasni šerif Artur Kolman iz Hjustona – predstavi se nepoznati. – Ja sam već podrobno obavešten. Pričajte, Holideje.

Džordžijanac počeo da govori. Završio je rečima – Ostali zarobljenici još žive. Ali Kristofer neće oklevati da ih likvidira ako obesite njegovog brata Pabla. Sem toga, moramo da mislimo i na ženu.

Šerif Kolman zavrte glavom.

– Ne postoji nikakva druga mogućnost, nego da odbijemo ultimatum bandita, Holideje. Jednu sličnu stvar doživeli smo sa tim Pablom pre pola godine. Pasji sin je oslobođen, ali su svi taoci pobijeni. Korteza će biti pogubljen. Ako bismo ponovo popustili,

za nekoliko meseci banditi bi nam se opet vrteli ispred nosa. Uputstva koja sam dobio u Hjustonu su oštro određena. Možda bi trebalo da sačekamo dok se šerif pojavi?

Dok se gorko osmehnu.

– On jaše pravo u zamku, čuo sam pucnje. Da se u banditsko gnezdo ne može probiti, uverio sam se sam!

Šerif Artur Kolman podiže obrve.

– Ma nemojte reći – promrmlja sarkastično.

Kod Doka je time stigao na pravu adresu. Džordžijanac odskoči sa svoje stolice i unese se šerifu u lice.

– Slušajte me dobro, šerife – reče opsnim tonom. – Ta stvar se ne tiče vaše kože, znam. I šta je nekoliko ljudskih života? Ako mene pitate, taj pasji sin Pablo ne vredi da se za njega žrtvuje ijedan od talaca.

Oči oblasnog šerifa hladno su svetlucale.

– Ali vi se ništa ne pitate – odvrati arogantno. – Naša je odluka čvrsta. Mi je nećemo izmeniti.

Holidej počeo teško da diše. Grudi su mu se nadimale. U nemoćnom gnev, stezao je pesnice.

– Vi ste budala, jedna prokleta budala, šerife! – prosikta odjednom. – Sedite ovde na vašoj debeloj stražnjici i traćite vreme. Razmenite zarobljenike! Još ima vremena!

Kolman zavrte glavom. Podrugljivi osmejak pojavi mu se na usnama.

– Gubite se, Holidej, dok nisam zaboravio na svoje dobro vaspitanje.

Sve je to naš problem. Nemate nikakvo pravo da se u to mešate!

Džordžijanac koraknu nazad. Još nije izgubio svoje dostojanstvo i prividan mir.

Onda krenu iz kancelarije.

– To ćemo još videti, šerife – odseče. Zatim izađe. Prešao je preko ulice i u salunu naručio jedan brendi.

Polako mu se vraćalo samopouzdanje. Jedna misao ugnezdila mu se čvrsto u mozgu. Kroz nekoliko minuta, njegov plan bio je skovan. Zadovoljan, isprazni on svoju čašu.

Pope se na gornji sprat i zamišljeno otvori vrata svoje sobe. Taman je hteo da otkopča svoj opasač, kada se iza njega začu tihi smeh.

Džordžijanac htelo da se okrene, ali u tom trenutku oseti cev kolta uperenu u njegova leđa.

Dok se ukoči.

Vreli dah dodirnu njegov vrat. Revolverska cev iščeze i tihi smeh zazvoni sobom.

Sada se Džordžijanac konačno okrenu.

Pred njim je stajala Soledad, krčmarica iz Goliada. Spustila je revolver i njen smeh je pokazivao da mu ne pretila nikakva opasnost.

Sem toga... Soledad je bila potpuno naga.

Njena duga crna kosa klizila joj je po grudima. Ona ostavi revolver i priđe Doku. Džordžijanac se zagledao u njene oči, potom je pogledom krenuo

naniže do vitkih nogu i nije mogao da ostane ravnodušan.

– Duguješ mi još dvadeset dolara, Amerikano – začu se promukli ženin glas. – Došla sam da naplatim dug i da ti vratim tvog konja!

– Draga Soledad! Taj konj mi mnogo znači! Imaš moju bezkrajnu zahvalanost! – odgovori joj Dok obradovan veću da je njegov verni Mig opet u blizini.

Prišla mu je još bliže...

Posle svega osećao je samo kako mu nedostaje mnogo, mnogo sna.

* * *

Kada se probudio kroz prozor je sijala jasna mesečina. Moglo je biti najviše jedan sat do ponoći.

On pogleda u čvrsto usnulu Soledad kraj sebe i bešumno ustade.

Obukao se. Osmehnuši se, izvadi iz džepa svoje jakne novčanicu od sto dolara i zadenu je u grudi zaspale žene.

Onda napusti sobu.

Nebo je bilo jasno i zvezdano. Lagan povetarac klizio je iznad zemlje i trave. Na ulici nije bilo nikoga. Samo je još iz saluna dopirala galama.

Dokov plan postade jasan i čvrst.

Kroz telo Džordžijanaca prostruja trzaj. On zabaci svoj „virdžinija” šešir na potiljak i otkoči revolver. Nekoliko trenutaka kasnije, stiže on do šerifske kancelarije. Prozor je bio osvetljen.

Zakucao je na vrata.

Začu se lupkanje jedne stolice, a zatim glas Kvina Hemonda – Ko je tamo?

– Dok Holidej – viknu Džordžijanac.

– Imam jednu važnu vest za vas!

Pomoćnik otvori vrata i pusti Doka da uđe. Onda ga upitno pogleda.

– Šta se desilo? – upita i htjede ponovo da sedne za pisaći sto.

Onda mu oči zakolutaše.

Gledao je zabezeknuto u revolver u Dokovoj ruci.

Džordžijanac se prijateljski osmehnu.

– Čujte me, Hemonde. Ja ću sada izvući Pabla iz zatvora i zameniti ga za taoce. Vi možete sada da sebi uštedite veliku ljutnju i razočarenje ako se držite mirno i učinite sve što vam kažem!

Kvin Hemond zatvori usta. Njegova ruka pođe ka revolveru u futroli.

– Ostavite to – upozori ga Holidej.

– Biće mi proketo neprijatno ako vas budem morao fizički prisiljavati. Nemojte me sprečavati. Ja ću svoj plan sprovesti!

Pomoćnik šerifa zavrte glavom.

– Mora da ste mnogo viskija popili, Holidej! – osmehnu se. – Ostavite se gluposti. Ovo što sada radite, vredno godinu dana iza rešetaka. Zar vam nije dosta „svađa” sa revolverašima? Hoćete još da se svađate i sa vlastima?

Vitki Džordžijanac se samo osmehne.

– To su sve moji problemi, mladiću. Ja svakako neću ostaviti da šest nedužnih ljudi umru zato što je neko tvrdoglav. Pablo nije vredan ni centa, a ne ljudske glave!

Hemond ponovo zavrte glavom.

– Vama je stalo samo do one žene, Holidej – reče on. – Hoćete da spasete vašu ljubljenu. Ko zna šta bih i ja sve za jednu ženu rizikovao? Ali morate da pogledate i drugu stranu. Pablo će biti ponovo slobodan i kroz kratko vreme će ponovo ubijati.

– Ja ću ponovo uhvatiti tog tipa. Taj Pablo će imati samo kratak predah pre vešala.

Kvin Hemond se osmehne.

– Ali možete se i prevariti u računici. Šta će se desiti ako Pablo postane slobodan, a taoci ipak moraju da umru? Da li ste o svemu tome promislili?

Džordžijanac kimnu glavom.

– Sigurno, Hemonde. Svako mora nešto da rizikuje.

U pomoćnikovim očima pojavi se iznenadno svetlucanje. U tom trenutku, Dok začu korake koji se približavaju. Osvrte se i prepozna Kolmana koji je upravo dolazio iz zatvorskog hodnika.

U njegovoj ruci svetlucaao je revolver.

Dok je odmah reagovao. Panter-skim skokom baci se prema šerifu i izbi mu kolt iz ruke. Iznenadio je Kolmana zato što ni ovaj nije u prvom trenutku shvatio situaciju.

Džordžijanac uhvati šerifa i stavi ga pred sebe kao štit.

Kvin Hemond spusti svoj tek izvučeni revolver. Gledao je zbunjeno u oba čoveka. Velike graške znoja pojaviše mu se na čelu.

Artur Kolman dahtao je kao riba na suvom u Dokovom snažnom zagrljaju.

– Bacite revolver, Hemonde – naredi Džordžijanac. – Brzo, ali što dalje.

Hemondov revolver zveknu o pod. Dok snažno gurnu oblasnog šerifa i ovaj se zatetura prema staromodnom pisaćem stolu.

Cev Dokovog revolvera napravi polukružni pokret.

– U ćeliju, džentlmeni! Ali požurite malo. Ionako sam izgubio suviše vremena!

Artur Kolman je brisao čelo.

– Šta hoće ova luda? – upita i protrlja ruku koja ga je bolela.

– Hoće da uzviče Pabla iz zatvora i zameni ga za zarobljenike – odgovori pomoćnik šerifa.

Kolman razrogači oči. On se pipnu po čelu i preteći pogleda Džordžijanca.

– To će vas koštati glave, Holideje – prošišta on preteći. – Ako se konačno dozovete pameti i ja ću zaboraviti ovaj prepad!

Džordžijanac se samo ironično osmehnu.

– Molim vas, u ćeliju. Tamo možete sve zaboraviti. Nemam ništa protiv!

Šerif i pomoćnik uđuše u zatvorski hodnik. Pablo Kortež skoči sa svoje klupe i priljubi se uz rešetke. U jednom trenu shvatio je situaciju.

– Helo, amigo Holidej – začu se njegov duboki glas. – Hoćeš da me izvučeš?

Džordžijanac mu uputi jedan preteći pogled, ali nije ni Hemonda i Kolmana ispuštao iz vida.

– Otključajte!

Stisnutih zuba, Hemond otključa ćeliju. Pablo Kortež izađe, cereći se. Oba zvezdonosca uđuše u kavez. Iza njih se muklo zatvoriše vrata.

Dok skide lisice sa jedne kuke. Pablove oči se smrкнуše, ali mirno je sačekao da mu stavi ruke na leđa.

Začu se metalni zvuk kada su se oko njih zaklopile, metalne narukvice.

– Izvešću te pred sud, Holidej – grmeo je Kolman promuklim glasom. – Loviću te makar i na kraj sveta!

Dok se samo osmehivao.

I ne osvrnuvši se više, napusti šerifsku kancelariju zajedno sa Pablom na zadnji izlaz.

Nekoliko minuta kasnije izjahali su iz grada.

* * *

Delbert Lamont zaustavi svog umornog konja i odahnu kada su iz tame iskrsla prva svetla Viktorije.

Ni ljudi iz potere nisu se osećali drukčije.

Uskoro su ušli u mali stočarski grad.

– Zahvaljujem, vam, ljudi – promrmlja šerif i skoči iz sedla. Bez reči i umornih lica, izgubiše se ljudi u pomrčini.

Šerif Lamont uđe u svoju kancelariju. Trže se kad u njoj ne ugleda svog pomoćnika.

Iznenada začu viku i glasno dozivanje u zatvorskom hodniku. On pojuri tamo. Oduzela mu se moć govora kad je opazio zatvorenike.

Vrteći glavom, pusti ih napolje.

Kvin Hemond počeo da mu priča. Lamontovo lice postajalo je sve duže.

– Moramo da gonimo kućkinog sina – grmeo je Kolman. Bela pena pojavila se na uglovima njegovih usana. Kao razbesnели anđeo osvete, šetkao se šerifovom kancelarijom.

Onda zastade pred Lamontom.

– Hajdete, šerife, dovedite jednu jaku poturu na konjima. Moramo za njim.

Šerif ga je umorno gledao sa svoje stolice i vrteo glavom.

– Besmislica, Kolmane. Dokova prednost je suviše velika. Sem toga, ne mogu pokupiti nijednog čoveka. Ja sam više od dvanaest časova proveo u sedlu i umoram sam kao pas.

On ukratko ispriča svoje peripetije. Ali oblasni šerif nije odustajao.

– Hajdete, idemo, Lamont. Moramo da se dokopamo Holideja i Pabla. Šta mislite, šta će ljudi u Hjustonu reći?

Lamont je treptao.

– Moram da spavam, Kolmane. Onda ćemo videti dalje. Ja ću...

– Jahaćemo odmah – grmnu Kolman. – Naređujem vam. Hajde, čoveče!

– Ostavite me na miru – odseče Lamont i ustade. – Jašite sami, ili, još bolje, dovedite sebi ljude iz Hjustona. Ja znam šta je za mene najbolje – idem da spavam!

Šerif napusti kancelariju.

Artur Kolman je otvorenih usta gledao za njim. Stajao je tako nekoliko sekundi, a onda mu se ponovo vrati moć govora. Okrete se ka pomoćniku.

– Onda ćemo jahati sami, Hemonde. Hajde, osedlajte konje. Ne možemo da gubimo ni trenutka!

Kvin Hemond se ugrize za usnu.

– U redu – reče polako. – Nadam se samo da znate u šta se upuštate – do dao je mirno.

Artur Kolmanovo lice bilo je tvrdo i odlučno. Oči su mu osvetnički blistale. Pomoćnik šerifa se bez reči okrete, ode do štale i osedla dva konja.

Zatim su odjahali.

Lagani vetar igrao se sa grivama konja. Uskoro je grad bio za njima.

– Kuda, šerife? – upita Hemond i nabi šešir dublje na čelo.

– U brda – odseče Kolman. – Lamont nam je opisao gde treba da se obavi razmena. Možda će nam još uspeti da sprečimo Holideja.

Kilometar za kilometrom ostajao je za njima. Kada je počelo da sviće i ta-

mne senke noći počele postepeno da se povlače, brda su bila mnogo bliža.

Na jednoj maloj uzvišici napravili su kratak odmor.

– Ni traga od Holideja – primeti Hemond.

– Holidej, Holidej – prasnu oblasni šerif. – Neću više da čujem to ime. Pri izlasku sunca moramo biti na mestu razmene. A onda neka se nebesa smiluju tom kućkinom sinu!

– Vaš plan nije dobar – primeti Hemond. – Kada nas banditi otkriju, uverićete se da smo sami upali u klopku. A onda će se opet prolivati krv i biće mrtvih.

Artur Kolman se samouvereno nasmeja.

– Prepustite stvar meni, mladiću. Ja ću već izaći na kraj s tom bandom. A i tog Holideja ću se dokopati. Izvući iz zatvora jednog na smrt osuđenog, nije mala stvar. Platiće za to.

Hemond je ćutao. Samo je uputio šerifu jedan čudan pogled.

Nastavili su da jašu.

* * *

– Ceo posao mogao si sebi da uštediš, Holideje – cerio se pakosno Pablo. – Prvo me dovodiš, a onda me ponovo vadiš iz njega.

On promeškolji svoje zglobove, ali su lisice čvrsto stajale.

– Zatvori već jednom ta tvoja prokleta usta – odseče Holidej. – Ti ćeš i tako jednog dana završiti na vešali-

ma, ili će ti neki drugi hombre prosvirati kuglu kroz tvoju prokletu ćupu. Ranije ili kasnije, to ti je svejedno.

Jahali su kroz noć. Katkad se kroz oblake probijao mesec.

– Sada moraš da me pustiš, Holidej – navaljivao je vođa bande. – Moj brat Kristofer je jedna mudra glava. On je sve to dobro smislio.

Njegovo okruglo lice s smejujilo. Podmukli pogled uperio je u Džordžijanca.

– Kada ponovo budem slobodan – progundā – savetujem ti da rastojanje između nas bude bar nekoliko stotina kilometara, ako nećeš da te dohvatim!

Dok prasne u smeh.

– Tebe ću ja pojesti za doručak, ti, strašilo za malu decu! Kad jednom taoci budu u sigurnosti, onda ću te ponovo loviti. Nemoj da misliš da ćeš se tako jeftino izvući iz svega.

Pablo se zajedljivo zacereka.

Zemljište je sada bilo još teže prohodno i konji su napredovali sve teže.

Dok je jahao tik iza leđa bandita i višestrukog ubice i držao revolver uperen u njega. Bio je do krajnosti oprezan.

Zaustavljao se na svakom sumnjivom mestu. Uvek bi pomislio na bandite koji su ga dopratili do grada.

Moguće je bilo da se nalaze u blizini i da vrebaju priliku da ga metkom izbace iz sedla. Pablo je naoko spo-

kojno jahao, ali je ipak i on naprezao oči, zureći u tamu.

Približili su se delu puta koji je bio idealan za prepad. Okolo su bile posejane visoke stene.

Dok pride još bliže banditu. Kažiprst mu je bio na obaraču. On ga otkoči. Od metalnog „klik” Pablovo lice postade za nijansu bleđe.

– Za svaki slučaj, Pablo – objasni Džordžijanac. – Ukoliko nam se privuku tvoji kompanjoni. Uvek mogu da povučem obarač. U tvom je interesu da u slučaju potrebe, staviš to svojoj bratiji na znanje.

Pablo Kortež duboko udahnu vazduh. Gusta brada počela je odjednom da ga svrbi. Onda sleže ramenima.

– U redu, Holideje.

Polako su jahali dalje.

Iznenada Holidejev konj stade i načuli uši.

Dok se zgrči u sedlu. Verovao je da svakog trenutka može početi da mu svira oko ušiju vrelo olovo.

Još se ništa nije videlo.

Kortež se podrugljivo isceri.

– Moji hrabri mučaćosi su u blizini, Holideje. Oni nas ne ispuštaju iz vida. Ali ne žele da rizikuju.

Jahali su, a jutro se pomaljalo otkrivši im da se nalaze samo nekoliko kilometara udaljeni od banditskog logora.

Zaustaviše konje i pustiše životinje da se odmore. Prva svetlost iza

udaljenih visova na horizontu, najavljivala je rađanje sunca.

Dok ispitivački pogleda svog zarobljenika, koji se sve bolje kretao što su bili bliži logoru. Znao je da drži sve karte u rukama.

– Kako treba da izgleda razmena? – upita. – Zar se ne bojiš da su moji čili drugari oko nas?

Jasno je da je Džordžijanac o tome mislio. U mnogim slučajevima imao je desperadose i nadoljerose za leđima i znao je da ih ništa neće sprečiti da postignu ono što žele.

Naravno, nije pokazivao svoju uznemirenost. Umesto toga, on primeti – Moli se da tvoji mučaćosi nemaju u glavi nikakvu potajnu misao, inače ćeš brzo biti mrtav čovek. Uvek imam vremena da ti učinim tu uslugu. Čak i polumrtav, Pablo!

Na Kortezevim usnama zamre osmeh. Ugrize se za usnu i nabraćelo.

– Ne treba da se zbog toga brineš, amigo Holidej – reče nekako smekšano. – Moji ljudi misle to pošteno s tobom. Ti ćeš dobiti taoce, a ja ću biti slobodan. Jedna poštena razmena. Šta će se kasnije desiti, o tome ne treba još sada da razbijamo glavu.

Džordžijanac se mirno saglasi.

– Jasno, Pablo. Ali nije loše malo gledati unapred. Sem toga, moram prethodno obaviti još jednu meru predostrožnosti!

Bandit razgorači oči kad Džordžijanac skide sa roga sedla laso i stavi mu ga oko vrata. Kraj užeta omota čvrsto oko roga sedla.

Onda radi probe zateže laso. Pablo poče da hvata vazduh kao riba. U sledećem trenutku, lice mu je poplavelo.

– Ostavi se gluposti, amigo – krkljao je panično. – Dovoljno je da moj konj napravi trzaj i da mi prekine vrat.

– To će biti tvoj peh, Pablo – osmehnu se Džordžijanac. On ponovo trže svoj revolver i upravi dugačku cev u bandita. – Tako, amigo, sad možemo dalje da jašemo. Sada sam potpuno siguran da tvoji prijatelji neće ništa rizikovati!

Postajalo je sve svetlije. Sunce se diglo između dva tamna visa i obasjalo kraj crvenom, svetlucajućom bojom.

– Gde su tvoji prijatelji, Pablo? – upita Holidej. – Zar ne možeš da im daš neki znak?

Bandit slegnu ramenima.

– Nemam pojma, amigo. Možda se kriju. Oni ne mogu da znaju da si došao sam sa mnom. Sigurno očekuju Lamonta sa njegovom pratnjom.

Dok se složi.

– Oni bi se i mogli pojaviti iza nas. Ne verujem da će onaj oblasni šerif odustati lako. Momak je opasan kao pas tragač. Cenim da ćemo imati još jedan susret sa njim!

Jahači su se sada približavali jednom šumarku. Dok se držao pravo. Pablo se, međutim, vrpolio u sedlu, zverajući tamo-amo.

Pretraživao je pogledom okolinu, ali nigde nije mogao da otkrije svoje ljude.

Džordžijanac je napregnuto posmatrao svog zarobljenika. Ponovo je imao osećaj da jaše u klopku. Njegov revolver je još uvek bio upravljen u Pabla.

Stigli su do šumarka. Tamo se ništa nije micalo. Ujahali su pod guste krošnje drveća.

– A sada? – upita Kortež ironično. Omča na njegovom vratu se zategla.

– Čekaćemo – odseče Džordžijanac.

– Tvoji ljudi će se već pokazati. Ako su dovoljno pametni, povešće taoce sa sobom!

Ostali su da sede na konjima i vire kroz gusto lišće na besputno tle izvan šume. Još uvek se ništa nije micalo.

Dok je polako počeo da biva uznemiren. Dobro je znao da im gori pod nogama. Mislio je na oblasnog šerifa, a i na Lamonta. Neki od njih mogao je već da bude na putu ovamo i da ugrozi njegov plan.

– Tamo preko, Holidej – iznenada procedi Pablo.

Jedan jahač se pojavi između dva brežuljka. Cev svoje „vinčesterke” držao je podignutu u vis i na njoj privezanu belu maramu.

Pablo počeo da se ceri.

– Moj brat Kristofer – dodao je. – On će s tobom da obavi posao, amigo!

– Onda dođi, Pablo – odvrati Dok oštro i zateže laso. Bandit prevrte očima i krenu za Holidejem koji je poterao svog konja kroz gusti šiprag na čistinu.

Jahač priđe bliže.

Bio je to zaista Kristofer Kortež. Sedeo je napregnuto u sedlu. Na desetak metara udaljenosti zaustavi konja. Širok osmeh razli mu se po surovom licu.

– Helo, Holidej – poviče. – Lepo je što te ponovo vidim. – Onda se okreće ka svom bratu.

– Jesi li dobro, Pablo? Možda te je gringo suviše gnjavio?

Pablo zavrte glavom, onoliko, koliko mu je to omča lasa dozvoljavala.

– Ovaj Holidej je jedan sasvim zgodan čova – isceri se. – On me je izvadio iz zatvora. On je jedan „pravi prijatelj”. Ali sad ne smemo više da gubimo vreme.

Džordžijanac prekide razgovor između braće. Njegov glas je bio oštar – Gde su taoći, Kristofere? Hoću da ih vidim. Ti ćeš pustiti šestoricu muškaraca i ženu da odjašu, a ja ću ti posalati Pabla. U redu?

Kristofer se iskezi.

– Naravno, Holideje. Tako ćemo i uraditi. Taoce ćemo pustiti da dođu k tebi, a Pablo će doći k nama. Sve je jasno?

Još uvek se smeškao, ali je Dok pročitao u njegovim očima da smišlja neki đavolski plan. Ali i on se osme- hivao.

– Ja ću sa svoje strane zadržati Pa- bla dok taoci ne stignu – odvрати – da ne bi ništa rizikovao. Zato nemoj da pomišljaš na to da nas napadneš.

Kristofer diže jednu obrvu. Usne mu dobiše podrugljiv izraz.

– Izgleda si napunio gaće, Holide- je – primeti zajedljivo. Onda okrete konja i odgalopira. Pablove lisice za- zveckae kada se okrenuo ka Džor- džijancu.

– Videćemo se uskoro ponovo, ami- go – procedi grubo. – Nemoj samo pomisliti da se naši putevi zauvek razilaze! Još ću te se ja dočepati, ki- cošu!

Dok klimnu glavom.

– Sasvim sigurno ćemo još naleteti jedno na drugoga. Ili ti možda veru- ješ da sam te ja izvadio iz zatvora da bi ponovo ubijao ljude i teroriso po- krajinu? Ne, moj prijatelju. Loviću te, Pablo, i ponovo strpati u zatvor. Onda možeš da se oprostiš sa sudbinom!

Dva tako različita čoveka gledala su se sa neopisivom mržnjom. Pablo se odjednom trže.

– Eno tamo dolaze zarobljenici – po- vika. Dok izvadi dvogled iz bisaga i upravi ga prema taocima koji su bili udaljeni oko dvesta metara, jašući i osvrćući se.

Džordžijanac zadovoljno kimnu glavom i vrati dvogled na njegovo mesto. Prepoznao je zarobljenike i među njima Hajdi Tejmer.

Dok priđe Pablu i skide mu omču s vrata. Za trenutak osetio je banditov vreli dah.

– A sada lisice – zareža vođa bande.

– Otključaj ih.

Holidej sleže ramenima.

– Na žalost, Pablo, ali ključeve sam zaboravio u šerifovoj kancelariji. Ali siguran sam da će ti tvoji drugari moći skinuti lisice.

Pablo počeo glasno da psuje.

– Hajde, gubi se – odseče Dok. – Ali misli na to da je moja „vinčesterka” upereha u tebe. I još nešto, Pablo! Ovde, u mojim bisagama, nalazi se preko tuce revolvera i dovoljno mu- nicije. Zato ako pokušate da nas na- padnete, loše ćete se provesti. Sem toga, potera iz Viktorije samo što nije stigla. Zato odvedi tvoje hrabre dru- gare što pre, na neko sigurno mesto!

Pablo ništa ne odgovori. On uputi Džordžijancu još jedan oštar pogled i potera svog konja.

U tom trenutku i taocima pustiše uzde u ruke. Holidej je, naravno, dr- žao pušku uperenu u Pablova široka leđa.

Izgledalo je da sve ide po planu. Tačno na sredini rastojanja susreli su se zarobljenici i Pablo. Čutke pro- jahaše, mimoišavši se.

Holidej je ugledao između brežuljaka bar tucе dobro naoružanih bandita. Slutio je da će odmah napasti, čim Pablo bude u sigurnosti.

Zarobljenici su se približili.

Džordžijanac je video njihova ozařena lica, posuta graškama znoja. Njegov pogled potraži Hajdi. Ona mu mahnu glavom.

Pablo je stigao do svojih kompanjersa. Banditi zamahaše oružjem i pozdraviše ga. Onda odmah krenuše u napad.

Taoci, međutim, stigoše, i Dok ih povede u šiprag. Tamo odmah skoči s konja.

– U bisagama naći ćete revolvare i municiju – doviknu taocima. – Sada se moramo boriti za naše živote, inače je sve besmisleno.

Džordžijanac je odmah počeo da puca. Jedan od napadača strmeknu se s konja.

Ali banditi su se približavali.

Dok spusti pušku, zapali na brzinu jednu cigaru i izvadi iz džepa šipku dinamita.

Kraj njega pojaviše se nekoliko muškaraca, pucajući u bandite koji su jurišali. Barutni dim lelujaо je oko Doka. Tik kraj njega zari se jedna kugla u stablo.

Holidej zapali kratko odsečeni fitilj. Šišteći i varničeći, crvena zmija napredovala je prema šipki. Holidej je nepomično posmatrao, a onda baci

šipku pravo na bandite koji su pristizali.

Snažna detonacija se razleže. Pritisak vazduha zanese napadače. Konji su panično njištali. Čuli su se samrtnički krici ljudi i sve je pokrio oblak dima.

U međuvremenu, Džordžijanac je zapalio i drugu šipku i bacio je u pravcu napadača. Ponovo odjeknu eksplozija.

Sada se ništa više nije videlo.

Holidej i taoci povukoše se dublje u gusto grmlje. Njihovi revolveri bili su upereni na sve strane.

Dim se razilazio sasvim polako.

Slika na poprištu ukazala se pred braniocima. Mrtvi konji i nekoliko napadača ležali su unakaženi na zemlji. Ostatak banditskog čopora povukao se u galopu, besno psujući.

Holidej se zadovoljno osmehnu i podiže „vinčesterku”. Njegov pogled počivao je na taocima koji su ga posmatrali razrogačenih očiju.

– Imate li još koji trik u vašem čarobnom šeširu? – upita jedan, brišući prljavštinu i znoj sa lica.

Holidej kimnu glavom.

– Morao bih imati, jer smo sa tim tipovima tek počeli. A osim toga, ne znam kako vi, junaci, baratate s revolverima.

Dok se odšunja do ivice šume i opazi Pablove bandite, koji su se opet okupljali između brežuljaka. Holidej

prepozna Pabla i Kristofera koji su besno vikali na svoje ljude.

Kao da su Pablovi divlji mučaćosi izgubili volju da pođu u novi napad. Dokova odbrana ulila im je odgovarajući respekt.

Džordžijanac pogleda šestoricu muškaraca. Oni su bez straha očekivali novi napad bandita.

Iznenada se Dok trže.

– Hej – viknu oštro. – Gde je Hajdi Tejmer? Počeli su da se osvrću na sve strane, ali Hajdi se nigde nije mogla videti. Dokovo lice postade za nijansu bleđe. On protrlja oči.

– Hajdete, pomozite mi da je tražim, ljudi – povika.

Provlačili su se kroz gusto grmlje i pretražili ceo šumarak. Ali od Hajdi nije bilo ni traga.

– Nije mogla da odleti u vazduh – progundā Džordžijanac. – Nije duh! Mora da se negde zavukla!

Ljudi su začuđeno vrteli glavom. Pogledi su im bili zbunjeni.

– Mora da je tu negde – primeti jedan. – Možda se popela na drvo. Možda se uspuzala u paničnom strahu. Moramo je tražiti!

Sve je ovo za Doka bilo jako misteriozno. On izađe na ivicu šume i potraži pogledom Pablove ljude, ali ovi su se sada izgubili među brežuljcima.

– Na konje, ljudi – naredi Džordžijanac. – Tražićemo Hajdi. Nije mogla daleko da ode.

Vinuo se u sedlo i zašao iz šume. Dvojica muškaraca pazili su da ih Pablovi banditi ne iznenade, dok su ostali ispitivali tragove.

– Dođite ovamo, Holidej – viknu iznenada jedan. – Ovde su tragovi.

Džordžijanac vide duboke otiske Hajdinih čizama, a onda tragove konjskih potkovica. On začuđeno zavрте glavom.

– Verovatno je htela da pobegne – reče jedan od muškaraca. – Uletela je pravo u ruke jednom banditu. Tip je verovatno trebalo da nas napadne s leđa.

Holidej se složi s ovom pretpostavkom.

Iznenada se začu konjski topot i dva jahača približavala su se u oštrom galopu. Džordžijanac skloni ruku sa revolvera kad prepozna Kvina Hemonda i Artura Kolmana.

Oba jahača zaustaviše se pred malom grupom. Konji su im bili oznojeni i zadihani.

Oblasni šerif naglim pokretom izvuče kolt i upravi ga u Holideja. Pakosni osmejak igrao mu je u uglu usana.

– Gore ruke, Holideje – odjeknu njegov grozničavi glas. – Pri svakom pogrešnom pokretu, bićeš mrtav čovek!

Džordžijanac uputi Kvinu Hemondu začuđen pogled, ali pomoćnik šerifa sleže ramenima.

Dok podiže ruke u visinu ramena. Oslobođeni zarobljenici zgledali su

se zapanjeno. Jedan se, vrteći glavom, okrete Kolmanu.

– Hej, mister. To izgleda da je neka greška. Čovek nas je upravo oslobodio iz šaka Kortezeve bande. Ostavite ga na miru!

Kolmana to uopšte nije izbuđivalo. Njegov kolt se ne pomače ni za santimetar. Njegov pogled pun mržnje bio je fiksiran na Džordžijanca. Tek sada su bivši zarobljenici ugledali šerifovu zvezdu na jaknama pridošlica.

– Uhapšeni ste, Holideje – odseče šerif. Zatim se okrete šestorici talaca – Držite se po strani, to se vas ne tiče, momci!

Jedan od muškaraca koraknu napred. On se podboči rukama.

– Šta je taj čovek skrivio, šerife? – upita tiho. Ali oštrina u njegovom glasu bila je primetna. – Holidej nam je spasao život. Hoćemo da znamo šta imate protiv njega?

Ostali zarobljenici bili su još glasniji. Oni su okružili Kolmana i on je s mukom zadržavao svog konja pod kontrolom.

– Nemojte se raspravljati sa predstavnikom zakona, ljudi – osmehnu se Holidej gorko. – Ja sam tog Pabla na svoju dušu izvukao iz zatvora i obavio razmenu, na svoju odgovornost. U suprotnom biste vi još uvek čamili među banditima. Jer ovaj fini džentlmen iz Hjustona je odbio svaku razmenu. On je želeo da vidi Pabla obešenog. O vama se uopšte nije

brinuo. Banditi bi vas hladno likvidirali!

Šestorica muškaraca ustuknuše. Hladan gnev plamteo je na njihovim licima.

– Je li to istina? – upita jedan oštrim glasom. – Je li tako, šerife?

– Ne mešajte se u tu glupu stvar – odgovori Kolman, koji se odjednom nije najbolje osećao u sopstvenoj koži. – Držite se po strani, jer vas se ta stvar ne tiče!

Jedan od ljudi protrlja čelo. Njegov upitni pogled počivao je na Kvinu Hemondu.

– Hej, Kvine – upita on najzad. – Mi smo proveli zajedno dosta lepih dana. Da li je tačno ono što nam je Holidej malo pre ispričao?

Pomoćnik šerifa „previde” upozoravajući pogled iskosa, koji mu je uputio Kolman.

– Naravno da je tačno, ljudi – odgovori sa olakšanjem. – Holidej je oslobodio tog Pabla iz zatvora i razmenio ga za vas. Odgovorni u Hjustonu su odbili razmenu!

Oslobođeni taoci gledali su Kolmana kao egzotičnu zverku. Tako se gleda tele sa dve glave. Po okruglom licu oblasnog šerifa izbiše krupne graške znoja.

Revolver počeo da mu drhti u ruci.

U uglu Dokovih usana pojavi se blagi osmejak. Sedeo je na konju još uvek sa podignutim rukama.

– Da to nije samo neka šala? – reče jedan od oslobođenih. – Jer problemi su još pred nama. Sklonite taj vaš revolver. Tamo, među brdima, nalazi se Pablo sa svojim čoporom. Ne verujete, valjda, da će nas pustiti da tek tako odemo? Hajdete, šerife! Pustite Holideja na miru ili možda želite da se i mi umešamo?

Konj Artura Kolmana počeo da poskakuje, jer se nervoza jahača prenela i na životinju. Šerifovo lice bilo je vidno bledo.

– Holidej je uhapšen – odvrati tvrdoglavo, trudeći se da svom glasu da prizvuk odlučnosti. – Popnite se na vaše konje. Pokušaćemo što brže možemo da se dokopamo Viktorije.

Ljudi zavrteše odrečno glavom. Ruke primakoše revolverima, koji su im bili zadnuti u kaiševe pantalona.

– To nećemo tako ostaviti, šerife. Sklonite već jednom tu gvožđuriju, inače ćemo morati mi biti grubi. A mi to odlično umemo!

Ali Kolman još nije odustajao. On kimnu glavom Hemond.

– Držite ljude na odstojanju – naredi preteći. – Hajde, pomoćniče, vi ste dužni da izvršavate moje naredbe!

Pre nego što je Hemond mogao da odgovori, Dokov glas preseče nastalu tišinu – Možda hoćete da nas izručite Pablo? Tamo iza dolazi sa svojom divljom bagrom!

Artur Kolman se osvrte. Džordžijanac je samo na to čekao. Na trenutak,

kada će popustiti Kolmanova pažnja. To mu je bilo dovoljno.

Njegova noga se podiže i izbi oblasnom šerifu revolver iz ruke. Kolman kriknu od bola i iznenađenja.

Kolt pade na tle.

Pobledevši, zurio je u Dokov revolver koji mu se iznenada našao pod nosom. Kvin Hemond držao se neutralno. Džordžijanac se pobedonosno osmehivao.

– Vi tonete sve dublje u kršenje zakona – grmeo je Kolman. – Vi sebi suviše dozvoljavate! Tako se prema meni ne možete ponašati!

Džordžijanac ga pogleda hladnim, prezrivim pogledom.

– Umuknite, Kolmane – reče oštro. – A sada povedite ovih šest ljudi i dovedite ih bezbedne u Viktoriju. Ja imam ovde još nešto da obavim.

Oblasni šerif se zagrcnu.

Lice mu je bilo izobličeno od besa. Dok je morao da obuzdava bivše zarobljenike da ne bi šerifu očitili odgovarajuću lekciju.

– Gde je žena? – upita u tom trenutku radoznalo Hemond.

Džordžijanac ga nemo pogleda. Zatim ponovo zadenu svoj kolt u futrolu.

Onda sleže ramenima.

– Išcezla – promrmlja. – Mi to jednostavno ne razumemo.

On mu ukratko sve ispriča.

– Povedite ljude nazad – obrati se još jednom Kolmanu. – Ja ću poku-

šati da nađem Hajdi Tejmer. Naravno i Pabla. Možda ću se vratiti za nekoliko dana, šerife, i izručiti vam vođu bande pred noge. Onda još uvek možete da uradite sa mnom što vas je volja!

Artur Kolman ništa ne odgovori. Samo je čvrsto stisnuo usne. Njegov ogroman bes odslikavao se u njegovim očima.

– Zar zaista mislite sami da krenete za banditima? – upita Hemond.

– Čujte me dobro, Holidej. Kolman vas neće nikud odvesti. I šerif Lamont je na vašoj strani. Vi ste šestoricu ljudi spasli smrti. Šta je prema tome onaj pasji sin Pablo? Dođite s nama u Viktoriju!

Dok zavrte odrečno glavom.

– Sve najbolje, ljudi. I ne brinite se za mene. Ja ću naći Hajdi i tog prokletog ubicu Pabla opet dovesti na vešala!

* * *

Ispratio je pogledom grupu jahača sve dok se nije uskoro izgubila između brežuljaka. Opustio se u sedlu i okrenuo pogled ka strani na kojoj je pre nekoliko minuta iščezla rulja bandita.

Gde li je samo Hajdi, pomislio je ponovo. Kad bi samo to mogao da zna!

Odjednom ga je obuhvatio snažan nemir. Iznenada se trže kad se kroz jutarnji vazduh razleže pucanj. Dola-

zio je iz pravca u kom je odjahao Kolman sa oslobođenim taocima.

Oklevao je jedan trenutak.

Onda povuče uzde. Njegov konj prosto polete kroz preriju. Munjevito se približavao brežuljcima.

Pucnji su postali glasniji.

A onda vide da je mala grupa jahača uletela pravo u klopku.

Ljudi su se zaklonili iza nekih kružno postavljenih stena i pucali na nekoliko tamnih prilika koje su se nalazile iza brežuljka.

Dok pojaha bliže, pa skoči iz sedla. Izvuče „vinčesterku” i munjevito opali. Jedan od bandita pade na glavu.

Kolman i ostali ljudi se ponovo oglašise. Njihova paljba se pojačala.

Džordžijanac je puzao po tlu. Iznenada mu se ukaza podnožje brežuljka. Osmehnuvši se, izvuče iz džepa još jednu šipku dinamita.

Zapali je i baci na dvadesetak metara od sebe. Kad se začula eksplozija, on se pokrete.

Kao razbesnели panter, počе da se penje uz brdo. Kroz zavesu dima ugleda jednu nejasnu priliku i odmah opali.

Čovek se momentalno sruši na tle. Dok pojuri dalje. Kašljući, gutao je vazduh.

Ponovo se pojavi tamna prilika pred njim. Video je plamičак iz cevi, ali ga zrno promaši. Ali Dok ne promaši. Napadač se, kriknuvši, zatetura i pade u stranu.

Dim se razilazio. Vidik je ponovo postao dobar. Dok se sakri iza malog žbuna. Oči su mu tražile meksikan-ske bandite, ali više nigde nije mogao da ih otkrije.

Začuo se konjski topot. Ostatak bande je urlajući bežao.

Holidej se diže iz svog zaklona i krenu nazad ka svom konju. Onda poja-ha ka ljudima koji su upravo izlazili iz svog zaklona.

Odahnuo je kada je video da niko nije mrtav. Samo su dvojica lakše ra-njena.

– Hvala, Holidej – progovori He-mond ozareno. – Izvukli ste nas iz gadne situacije. Šta bismo mi bez vas, zar ne, narode?

Ljudi potvrdiše. Holidej se nasme-ja.

– Za zahvaljivanje uvek ima vre-mena – primeti. – A sada bolje dajte petama vetra, da Pablovim tipovima ne padne na pamet da vas ponovo po-traže.

Njegov pogled pade na Kolmanovo blede lice. Šerif obori oči i krenu bez reči ka svom konju.

Ostali slediše njegov primer. He-mond još jednom mahnu Doku.

– Vратиću se sa šerifom Lamontom – povika. – Možda bismo mogli jednom zajedno da „ratujemo”!

Dok je ozbiljna lica gledao za nji-ma.

Hteo je već da pojaše dalje, kad neko kretanje na brežuljku privuče njegovu pažnju.

Kugla zazvižda tik kraj njegove gla-ve. Džordžijanac bukvalno sleti s ko-nja i otkotrlja se nekoliko metara, pa ponovo skoči na noge.

Njegov revolver počeo da bljuje vatru i olovo, i jedna kugla zaustavi se u grudima Kristofera Korteza, koji se presamitio preko stene i uz bolan krik ispustio oružje.

Raširenih ženica zurio je u Holide-ja.

Dok polako pride bliže. Opazi da je Kristofer morao već ranije biti ra-njen. U njegovom ramenu opazi dru-gu ranu.

Džordžijanac se osvrte oko sebe. Tri prilike koje su ležale iza brežuljka, nisu se micale.

Krvavi mlaz jurnu između Kristofe-rovih usana.

– Ti, pasji sine – promuca on još, drhteći celim telom, a onda se odjed-nom umiri.

Dok zadenu revolver u futrolu.

Sad mi je još potreban jedino Pablo, pomisli. Banda je razbijena. Pablo će imati velike muke da preostale ban-dite okupi.

Pomislio je na Hajdi i neki nela-godni osećaj pojavi mu se u želudcu. Računao je čvrsto s tim da se plavo-kosa tigrica ponovo nalazi u rukama bandita.

Krenu ka svom konju i pojaha dalje. Posle izvesnog vremena, nađe se u tamnom kanjonu koji je vodio do banditskog logora.

Na ulazu nije bilo straže. Ipak je pažljivo osmotrio ceo ulaz i tek tada osetio da ga prvi utisak nije prevario.

Ušao je u malu dolinu. Krovinjare su bile napuštene. U koralu nije bilo nijednog konja. Banditi su otišli iz logora.

Dok napusti dolinu. Na izlazu iz kanjona opazi tragove. Bilo ih je oko pola tuceta. Počeo je da ih prati i posle nekoliko metara, sve se svelo na tragove samo dva konja.

Tragovi su se u mekoj zemlji jasno videli. Dok siđe iz sedla. Njegove pretpostavke su se potvrdile. Kopita jednog konja su se malo dublje usekla u tle.

Holidej je iz toga izvukao zaključak da je neko jahao sa dodatnim tere-
tom u sedlu.

Pomislio je, prirodno, na Hajdi Tejmer.

Odlučio je da prati ove tragove. Lagano je išao napred, jer je tle mestimično bilo kamenito i besputno.

Pomislio je na lisice koje su se još uvek nalazile na Pablovim rukama. Vođa bande će morati da potraži način da ih se nekako otarasi.

Goliad, zaključio Džordžijanac. Pablo je sa svojom zarobljenicom jahao u Goliad. Tragovi su vodili u tom prav-

cu. Džordžijanac je sada bio siguran da će ga tamo naći.

Sunce je prevalilo pola svog nebeskog puta i peklo je svom žestinom. Holidej je svaki čas brisao znoj sa lica.

Polako se približavao malom meksikanskom naselju. Nekoliko metara od Goliada, zaustavi konja.

Džordžijanac je zastao i razmišljao.

Nije, međutim, smeo da gubi vreme. Pred prvim kućama skočio je sa konja.

Mestašce je ležalo kao zamrlo. Niko se nije mogao videti.

Džordžijanac stiže do krčme i uđe. Osvrte se po mračnoj prostoriji, ali nikog nije otkrio. Samo je zujalo nekoliko muva.

Na šanku je stajala boca sa tekilom i dopola ispunjena čaša. Kraj nje je ležala cigareta koja se još dimila.

Dok se počeo osećati nelagodno. Polako se povuče ka zidu. Živci su mu bili zategnuti do pucanja. Oslušnuo je, ali nije čuo nikakav šum.

Jedino je čuo sopstveno srce koje je brzo udaralo. On izvuče revolver.

Sekunde su prolazile. Tišina je prosto pritiskala. Dok više nije mogao da izdrži. Oprezno se privuče iza šanka. Zapahnu ga ustajali miris.

On promrmlja jednu psovku i krenu dalje. Hodnik je bio mračan. Holidej je oklevao.

Oprezno se kretao, korak po korak. Učinilo mu se da kroz jednu pukoti-

nu na vratima vidi svetlost. Ponovo zastade. Onda polako pritisnu kvaku nadole.

Vrata se otvoriše.

Holidej uđe. Otkotrlja se preko poda i ponovo skoči na noge. Cev njegovog revolvera tražila je cilj. Ali prostorija je bila prazna.

Džordžijanac obrisa lice. Ruka mu je bila mokra od znoja.

Napustio je sobu. Dok su mu se još oči navikavale na tamu, nekoliko prilika skočiše na njega.

Revolver mu ispade iz ruke. Borio se kao tigar, ali protiv brojno nadmoćnih protivnika nije imao nikakve šanse.

Iznenada dobi snažan udarac po glavi i izgubi svest.

* * *

Imao je utisak da ga je neko zviznuo čekićem po lobanji. Bolan jecaj oteo mu se iz sna.

Otvorio je oči.

Nije mogao ni da se makne, jer su mu ruke i noge bile čvrsto vezane.

Iznenada zaplamsa jedna kerozin-ska lampa i poče da oblikuje čudne senke. Nad njim se naglo iscereno lice sa podrugljivim pogledom.

– Helo, amigo – javi se jedan hrpavi glas. – Dobro je. Mislio sam već da smo te utukli.

I drugi Meksikanac zagleda se u njega. On je takođe zračio od zadovoljstva.

– Šta sve to treba da znači, mučaćo-si? – upita Dok tihim glasom. – Odvežite me. Dosta ste se šalili sa mnom!

Neko ga zgrabi za ramena, uspravi ga i nasloni na prljavi zid.

Džordžijancu je prijala ova promena položaja.

Nalazio se u jednoj sasvim praznoj prostoriji i ležao na golom podu. Oko njega je stajalo pet Meksikanaca, koji su ga, cereći se, gledali.

Dok se nije micao. Znao je ove tipove i slutio da će njegova sudbina biti odlučena posle dužeg pregovaranja.

– Mi ćemo se još mnogo više s tobom zabavljati – reče jedan obrastao bradom, kojeg Dok još nikada u životu nije video. – Trebalo je da te ubijemo, gringo. Ali nismo imali „srca” da to uradimo, a da pre toga ne porazgovaramo s tobom.

Holidej kimnu glavom.

– Koliko? – upita.

Ljudi su ga radoznalo gledali.

– Koliko dolara treba da platim da me pustite da odem?

Meksikanci zavrteše glavom s nerazumevanjem.

– Tvoja gotovina bila je više nego dovoljna. Mi smo je već raspodelili među nama.

– Ja mogu da pribavim još nekoliko hiljada dolara – ponudi Džordžijanac.

Bradati ponovo zavrte glavom.

– Ovo je samo jedan prijateljski razgovor, Holidej. To moraš da shvatiš. Kakva je tvoja poslednja želja?

Dok je razmišljao.

– Možda možete da mi pošaljete Soledad. Da, to bi bila moja poslednja želja. Ali ne verujem da ste vi tako plemeniti da biste mi je ispunili.

Meksikanci su ga gledali kao da je pomerio pameću. Onda su, kao po nekoj tajnoj komandi, počeli da se cere.

– Si, si, amigo – odvrati bradati. – Poslaćemo ti Soledad. Ona će zasladiti tvoje poslednje časove!

Ljudi iščezoše.

U Džordžijancu počeo da se budi nada. Ipak nije znao da li Meksikanci ne zbijaju s njim neku grubu šalu.

Minuti su se beskrajno otegli. Doku su se činili kao večnost. Celo telo mu je bilo natopljeno znojem. Bol u njegovoj glavi počeo je polako da popušta. Kožne uzice su se usekle u njegove ruke i noge.

Iznenada počeo da se približavaju nečiji koraci. Vrata se sa škripom otvoriše.

Bila je to zaista Soledad, koja je ušla u malu prostoriju i potražila ga pogledom. Pogled joj pade na Doka i oči joj se raširiše od iznenađenja.

Ona zatvori vrata i priđe mu polako. Klekla je pored njega.

– Helo, Amerikano – zazvoni njen promukao glas. – Ti si, znači, kandidat za umiranje?

Dok kimnu glavom.

– Pomozi mi, Soledad! – procedi.

– Pomozi mi, jer bez tvoje pomoći, ja sam izgubljen.

Ona se ugrize za donju usnu. Tamne oči bile su joj zamagljene. Grudi su joj se teško nadimale pod tankom haljinom.

Iznenada se u njenoj ruci pojavi oštar nož. Ona mu preseče veze.

– Gracijas, Soledad – promrmlja Džordžijanac i počeo da trlja zglavke.

Ona se meko nasmeja i skide haljinu. Naga, kleče kraj Doka.

– Pred vratima stoje dva stražara – prošapta. – Nemaš nikakve šanse. Sem toga, oni će doći da nas kontrolišu.

Ona se priljubi uz Doka i ispusti jedan glasan uzdah. U istom trenutku otvoriše se vrata i proviri jedno bradato lice.

– Je li sve u redu, Soledad? – upita muškarac i počeo da se ceri, kao da je iznenada zatekao par u ljubavom zagrljaju.

Soledad promrmlja neku sočnu psovku i stražar ponovo zatvori vrata za sobom.

Žena je odjednom zaista ostala bez daha. Samo ga je gledala tamnim očima.

– Hoćeš li mi pomoći, Soledad? – upita Džordžijanac. – Moraš samo da namamiš stražare unutra. Ja ću posle s njima završiti!

Soledad klimnu glavom, dok joj se uzdrhtalo telo polako smirivalo.

– Naravno, Amerikano – promrmlja tiho. – Bilo bi zaista šteta da takav čovek, kao što si ti, izgubi glavu zbog neke žene. To jednostavno ne mogu da zamislim.

Holidej se osmehnu.

– Zašto ti ljudi hoće da me ubiju? Je li Pablo ovde, u Goliadu?

– Jeste, amigo – odvrati Soledad.

– On je računao s tim da ćeš ti poći za „svojom divljači”. Dao je ljudima dve hiljade dolara da te likvidiraju. A, jasno je da je to velika gomila novca. Sem toga, ti si gonio Pabla i on nije imao nikakav drugi izbor. Otišao je sada kod kovača da mu skine lisice i onda će odmah odjahati dalje. Ako se ne varam, on će preko Rio Grande, pa za Meksiko. Tamo će se bar za izvesno vreme osećati sigurnim.

Dok potvrdi glavom. On diže sa poda nož i zadenu ga za pojas.

– Da li je sa njim bila i jedna žena? – upita.

Lice Soledad se zateže od neraspoloženja. Onda klimnu glavom i načini rečit pokret rukom.

– Neka „bela faćkalica” – izrazi svoje mišljenje. Dok ne odgovori. Nije bilo vreme za raspravu. Onda zadrža svoj pogled na Soledad.

– Pomozi mi sada, anđele. Nećeš zažaliti. Ako uspem sa ovim tipovima da izađem na kraj, doći ću ovamo

ponovo na nekoliko dana. A tada ću ti se odužiti...

Ona ga je gledala sa razumevanjem.

Holidej stade uz dovratak vrata, pa izvuče nož. Lice mu je bilo bledo, čvrsto i odlučno.

Žena leže na pod i poče glasno da doziva u pomoć. Nije prošlo ni tri sekunde, a vrata se otvoriše.

Dva stražara jurnuše sa izvučenim revolverima unutra. Bilo im je potrebno nekoliko trenutaka da bi shvatili situaciju.

To vreme bilo je dovoljno Džordžijancu. On ispusti nož, ščepa oba momka za glavu i udari ih snažno jednu o drugu.

Začu se tupi zvuk i oba tipa se bez glasa srušiš na pod.

Brzinom munje uzme im oba kolta, klimnu glavom još jednom prema Soledad u znak zahvalnosti i potrča kroz vrata.

Zasenilo ga je sunce. Načini nekoliko koraka i zađe iza jedne nastrešnice.

Nije prošao ni tren, a već se začuo revolver i metak otkide iver sa kuće.

Sledeći metak pogodi cisternu za vodu. Probi ga i snažan mlaz vode pogodi Holideja u lice.

Brzinom misli, Džordžijanac se ot- kotrlja iz svog zaklona. Njegov kolt je zagrmio i jedan konj pade pogođen.

Holidej se osvrte na sve strane. Ni jednog drugog stražara nije uspeo da otkrije.

On potrča. Iza krčme vide vezanog svoga konja. Već je mislio da će ga se bez teškoća dokopati, kad se sa strane pojavi novi protivnik.

Pridošlica je odmah zapucao.

Metak očeša Dokovo rame i on oseti oštar bol... ali, napadač nije stigao ponovo da puca.

Dokova kugla oborila ga je s nogu.

Džordžijanac polete napred. Kratak vremenski predah bio mu je dovoljan da stigne do svog konja.

Vinu se u sedlo i odgalopira. Za njim su zapraštali pucnji, ali su kugle promašile. Ostavivši malo naselja za sobom, usporio je galop.

Brzo je ustanovio da su njegove bisage bile ispražnjene. „Vinčesterka” je, međutim, još bila zadenuća u sedlo.

Malo je predahnuo. Nije ga niko pratio. Napadačima je bilo očigledno svega dosta.

Rio Grande – Meksiko, pomisli Džordžijanac. Znao je Pablov cilj.

* * *

Pablova prednost iznosila je najviše dva časa. Kada je Džordžijanac stigao do malog graničnog mesta Hebronvil, njegove slutnje su se potvrdile. Pablo je sa Hajdi Tejmer otišao upravo toliko ranije.

Bio je samo jedan put koji je vodio preko granice. Verovatno je Pablo računao da ga niko više neće pratiti, pa je na poslednje kilometre potrošio dosta vremena.

Dok ugasi žeđ na jednom bunaru i uze rezervu vode. Oseti snažnu glad u stomaku.

Nije, međutim, imao nijednog dolara. Bio je dobro „očerupan”. Izgledao je kao jedna od mnogih skitnica koji se vrzmaju po ovom graničnom području.

Pogled mu pade na jedan roštilj sa koga je dopirao miris pečenih stekova. Džordžijancu pođe voda na usta.

On se polako približi.

Žena svetlocrvene kose poslovala je nad otvorenim ognjištem. Ona mu uputi nepoverljiv pogled.

– Šta vam je potrebno, senjor? – upita, a nepoverenje joj se još uvek čitalo u očima.

Dok se izgubljeno osmehne.

– Dva do tri steka mogao bih da podnesem – promrmlja. – Ali u svemu tome postoji jedan mali problem.

Crvenokosa žena sa jamicama na obrazima, se nasmeja podrugljivo.

– Nemate novca, senjor – primeti.

– Verovatno su vas napali banditi i opelješili do poslednjeg dolara. I sada ste u poteri za njima. I obećaćete mi da ćete mi kasnije platiti!

Dok je pogleda razrogačenih očiju.

– Otkud vi to znate? – upita i obliža usne. Miris mesa postao je nepodnošljivo primamljiv.

Ona se ponovo ironično nasmeja.

– Sasvim jednostavno, amigo – odvrati još uvek prijateljski. – Tu priču slušam bar tri puta na dan. A sad se gubite!

Dok pomireno sleže ramenima.

– Sve je u redu. Imate potpuno pravo – on zabaci šešir na potiljak. – I ja već dugo znam da na ovom šugavom svetu ništa ne može da se dobije za džabe. Sve mora da se plati.

On se okrete i pođe lagano ka svom konju. U tom se ponovo začu njen zvonak glas – Helo, senjor. Stanite za trenutak!

Visoki Džordžijanac se ponovo vrati ka pečenjarnici. Stomak je počeo da mu zavija.

– Za kim ste u poteri, senjor?

– Za Korteom. Pablom Korteom – odgovori on bez volje. – Neki njegovi ljudi su mi postavili zasedu. I očistili me potpuno. Ali stići ću ja pasjeg sina i sa stomakom koji zavija!

Izraz njenih očiju se promeni.

– Pablo – promrmlja. Mržnja se pojavi, u njenim očima. Ona uze jedan tanjir i stavi tri steka na njega. Onda ga pruži Holideju.

– Okrepite se, senjor. Možete jesti koliko vam je volja.

Dok se zapanjio.

Žena skloni pramen kose sa čela.

– Pablo je pre dve godine ubio moga muža. Uхватite samo tog kućkinog sina. Time ćete mi dovoljno platiti.

Džordžijanac kimnu zamišljeno glavom. Sa ogromnim apetitom navalio je na stekove i umirio zavijajućeg vuka u svom stomaku.

Posle izvesnog vremena, diže se sit i pruži prazan tanjir nazad.

– Gracijas – reče. Ona samo kimnu glavom.

– Zovem se Helina i stanujem tamo iza. A sada jašite, senjor. Kada šćepate Korteza, prođite ovuda i potražite me. Čekaću vas. A sada krenite za tim prokletnikom.

Dok joj uzvрати pogled.

– I ja imam neke račune s njim, ali to je suviše duga priča. Ispričaću ti je docnije, Helina.

Pozdravi je i krenu ka svom konju. Onda napusti to mestašće.

Nije gonio životinju. Životinja ga je svakim korakom približavala cilju.

* * *

Tama je počela da pada na zemlju.

Dokov konj počeo je da pokazuje prve znake umora. I Džordžijanac je osećao dugo jahanje u kostima. On obrisa lice prekriveno slojem prašine i zaustavi životinju ispod jednog velikog drveta.

Sa tog mesta imao je dobar pregled okoline. Na nekoliko kilometara video je svetlucavu traku Rio Grande.

Dokove oči se suziše.

Odjednom opazi on dva jahača, udaljena najviše tri kilometra kako jašu ka reci koja je predstavljala granicu prema Meksiku.

Holidej pojaha dalje. Još jednom je njegov verni Mig dao sve od sebe. Dok ih je stizao. Onda pojuri zaobilaznim putem i uspe neopaženo da ih pretekne.

Konj pokleknu kada je jahač skočio iz sedla. Dok izvuče „vinčesterku” iz futrole.

Legao je iza jednog stabla, u dobrom zaklonu, čekajući.

Vreme je lagano proticalo. U Džordžijancu poče da se rađa sumnja. Nije mogao da veruje da se Pablo tako sporo vuče. Onda je konačno začuo topot kopita.

Jahači su se približavali.

Dokovo srce poče brže da kuca. Ruke mu jače stegnuše pušku.

Najzad ih je ugledao.

Pablo Korteiz i Hajdi Tejmer.

Dobro je, pomisli Holidej. Pasji sin će se dobro iznenaditi.

Pablo je sedeo malo pognut u sedlu. Ni za njega dugo jahanje nije bilo zabava. Hajdi je jahala nekoliko metara iza njega. I ona je izgledala klonula. Umor joj se video u očima.

Džordžijanac je pustio Pabla da mu se približi na nekoliko metara, a onda je izašao iz svog zaklona sa uperenom „vinčesterkom”.

Pablu samo što oči nisu iskočile iz duplji. Trzaj prođe njegovim telom.

– Ja sam to, Holidej – odseče on. – Nikakva prikaza, Pablo! I sada te ponovo imam u šakama!

Višestruki ubica sedeo je još uvek kao začaran u sedlu. Nije mogao nikako da shvati da vidi pred sobom Džordžijanca, zdravog i čitavog.

Onda trže svoj revolver, iako je Dok držao uperenu „vinčesterku”.

Holidej je bio za trenutak iznenađen i mahinalno je povukao obarač. Vođa bande nije imao nikakvu šansu. Kada je uperio cev revolvera, metak mu je već bio u grudima. Udarac zrna izbaci ga iz sedla.

Hajdin krik razleže se kroz suton.

Dok pusti pušku i priđe Pablu koji je nepomično ležao kraj svog konja. Krv mu je isticala pri ritmičkim udarima srca iz rane, visoko u desnom ramenu.

Rana nije bila smrtonosna. Dok je to video na prvi pogled.

Holidej se okrete, jer je Hajdi pritrčala. Sa krikom se baci u Džordžijančevo naručje. Suze počеше da joj klize niz umrljane obraze.

Dok je steže uz sebe. Snažni jecaji tresli su njeno telo.

On je uspravi. Raširenih očiju gledala ga je kao da ne može da ga prepozna.

– Sad je sve dobro – umirivao je. – Umiri se, draga. Moram samo na kratko da posvetim pažnju ovom kučkinom sinu, jer krvari.

Ona kimnu glavom, sede i nasloni se leđima na stablo. Još uvek je drhtala celim telom.

Dok otkopča Pablov pulover i krvavu košulju, pa pogleda ranu. Znao je da će je bandit preboleti.

Dok izvadi zavoj iz bisaga i previ Pabla. Bandit dođe k sebi.

Potrajalo je nekoliko trenutaka dok nije shvatio šta se dogodilo. Na licu mu se videla bolna grimasa, ali su mu oči ponovo počele da svetlucaju od mržnje.

– Jesi li, najzad, obavio posao, ti, kopile? – prostenja.

Dok potvrdi.

– Jasno, Pablo. Ja sam ti obećao da ću te ponovo odvesti u zatvor. A ja svoja obećanja održavam!

Bandit zatvori oči. Lice mu je posivelo. Usne su mu drhtale.

– Možeš li da jašeš? – upita ga Džordžijanac.

Morao je da ponovi pitanje da bi mu Pablo umorno odgovorio – Možemo da pokušamo, Holideje – kliznu sa njegovih usana. – Ali zašto? Ti ćeš me ionako odvesti samo do vešala!

Holidej potvrdi.

Onda se okrete ka Hajdi, koja je u međuvremenu ćutala i sada mu se osmehnula. Izgledala je veoma umorna. Duga plava kosa padala joj je u pramenovima na lice. Nekada sivi kostim, sada je bio isprljan i na nekoliko mesta poderan.

Ona se ispravi. Džordžijanac je uze u naručje i pritisnu je nežno uz sebe. Ona nasloni glavu na njegovo rame i zagleda se u pomrčinu.

– Sa tobom više nisam računala – progovori tiho. – Ne, zaista nisam.

Zatim su oboje ćutali.

Posle izvesnog vremena ona ode do Pabla koji je stenjao i tražio vode. Dala mu je da pije.

Holidej je u međuvremenu založio malu vatru. U Pablovim bisagama našao je dovoljno hrane. Meso je cvrčalo na vatri, a aromatični miris kafe širio se po malom logoru.

Pablu kao da je bilo bolje. Naslonio se leđima na jedno stablo i gledao zamišljeno u plamen.

Kada su večerali, Holidej priđe Pablu i pogleda mu ranu. Krvarenje je u međuvremenu prestalo. Džordžijanac se samo nadao da se rana neće inficirati.

Pablo ga je žario pogledom.

– Sve je u redu, amigo – osmehnu se Džordžijanac. – Ali moraću da te vežem. Nisam ti nikada verovao, čak ni sad kad si skoro polumrtav!

Bandit iskezi zube i pljunu. Džordžijanac mu veza i ruke i noge.

Onda da znak Hajdi.

Oni uzeše ćebe i legoše nekoliko metara u stranu, među žbunje.

Dokove ruke pružiše se prema ženi koja je nepomično ležala kraj njega. On je privuče k sebi.

Hajdi se nekako promenila. Džordžijanac je to jasno osećao. Čak i kad su se njegove ruke obavile oko njenog tela, bila je nekako ukočena.

On je nežno poljubi. Odjednom oseti kako u njoj raste otpor.

– Suviše si umorna, Hajdi – prošapće Dok...

Ona odrečno zavrte glavom.

Naže se nad njim i pritisnu svoje usne uz njegove.

Iznenada Dok začu neki čudan šum. Onda ga nešto udari po glavi i on izgubi svest.

* * *

Lobanja mu je bila kao usijano zvon. Bol je bio nepodnošljiv.

Džordžijanac se probudi.

Htede da se uhvati za glavu, ali onda shvati da su mu ruke vezane. Lice mu je bilo obliveno skorenim krvlju.

Snažna vrtoglavica ga uhvati i sve počne oko njega da se okreće. Dok pokušava da se odupre.

Sasvim polako postajalo mu je bolje.

Pogled mu se razbistrio.

Hajdi Tejmer stajala je pred njim. Lice joj je bilo ukočeno. Onda kleknu kraj Džordžijanca.

Dok zateže veze na rukama.

– Šta je sad? – upita otežući. – Oslobođi me veza, Hajdi!

Ona zavrte glavom. Džordžijančeve oči se raširiše.

– Hej, Hajdi – promrmlja. – Uštini me, molim te. Mislim da sanjam. Šta se dogodilo?

Ona je ćutala. Samo ga je gledala krupnim očima. Doku se učini da vidi mržnju u njenom pogledu.

– Gde je Pablo? Da li me je on oboario? Šta se dešava?

Ona ponovo zavrte glavom.

– Njemu je dobro. Odvela sam ga preko granice. Ne znam samo zašto te nisam ranije ubila!

Holideju samo što oči nisu iskočile od čuđenja.

– Ja sam još uvek ošamućen – osmehnu se, ne verujući u ono što čuje. – Neko me je propisno tresnuo po glavi i sad sam pomerio pameću. Nebesa!

Džordžijanac zatvori oči. Prošli su minuti, a onda on ispravi gornji deo tela i pogleda Hajdi ispitivački.

– Hajde, istresi sve – reče suvo. – Da li si „duvala u isti rog” sa Pablom?

Iznenada je naslutio ružnu istinu, iako se sve u njemu odupiralo tome.

Hajdi Tejmer kimnu glavom.

– Već nekoliko godina sam Pablova ljubavnica, Holideje – odgovori muklo. – Ti si se uklopio u Kristoferov i moj plan. Znali smo da vlasti u Hjustonu nikada neće pristati na razmenu. Zato sam ti se ja „namestila”, u nadi da ćeš ti rizikovati sve.

Dok je osećao kao da ima trnje u očima.

– Iz tog razloga sam sela i u poštansku kočiju. Znala sam za prepad i da će svi putnici biti odvučeni kao taoći. Sve se odvijalo po planu. Ja sam te tako zaludila, da si mi se sasvim prepustio. Želeo si po svaku cenu da me oslobodiš. Onda smo te pustili da odeš, jer smo znali da imamo samo jednu šansu: da ti Pabla izvučeš iz zatvora i zameniš ga za taoce. Posle su Pablove ljudi iscenirali napad, da bi mi omogućili da se izvučem sa jednim čovekom koji je na mene čekao.

Hajdi Tejmer ućuta. Sada je postalo jasno Doku da je ona više nego „tigrica”.

– Šteta da si nas i dalje pratio. Sada mi ne preostaje ništa drugo nego da te ubijem!

Poslednje reči koje su sišle s njenih usana bile su hladne kao led. Dok je posle svega morao prvo da dođe k sebi. Osetio je kako srce hoće da mu iskoči kroz rebra.

Razočarenje ga je steglo kao klešti-ma. Bilo mu je potrebno mnogo napora da se smiri. Zažmurio je da se smiri jer mu je to sada bilo najvažnije.

Kada je ponovo otvorio oči, Hajdi je bila iščezla. Iz bliskog logora čulo se šuškanje.

Hajdi mu je vezala ruke na leđima. Dok je znao da mu ne preostaje mnogo vremena. On zategnu konopac i oseti posle izvesnog vremena sa olakšanjem kako ovaj popušta.

Kroz nekoliko sekundi, jedna ruka mu je bila slobodna. Uskoro zatim i druga.

Džordžijanac ostade u istom položaju kad se Hajdi iznenada ponovo pojavi pred njim.

* * *

Sve je gotovo, pomisli Dok u trenutku. Gledao je u tamni otvor revolver-ske cevi.

Hajdino lice se izobličilo. Ničeg ljudskog više nije bilo na njemu. Džordžijanac se pitao kako je mogao da se toliko prevvari u proceni jedne žene.

– Hajdi – začu se njegov glas.

Plava tigrice pritisnu oroz.

Dok vide plamičak, a onda ga preseče snažan bol u ramenu i onda oseti kao da pada. Sve dublje i sve brže. Ničeg više nije bio svestan.

Nešto vlažno dodirivalo je Dokovo lice i on zastenja.

Prošli su minuti dok je otvorio oči. Buđenje je bilo mučno. U grudima mu je besneo razdirući bol.

Dok pokuša da se ispravi, ali nije mogao. On pade nazad na leđa. Ponovo mu je nešto vlažno dodirivalo lice. Osetio je nečiji dah.

Otvorio je ponovo oči i prepoznao svog vernog konja koji ga je gurnuo njuškom.

Dok se pomače i bol ga ponovo preseče. Košulja mu je bila natopljena krvlju. Iznenada mu dragocena teč-

nost ponovo poteče iz rane na rame-
nu.

Dahćući, borio se za vazduh. Ble-
da mesečina upirala mu je u lice. Po
položaju meseca, zaključio je da je
prošla ponoć.

On skupi poslednju snagu i uspravi
se, teturajući se na nogama. Teško
se dovuče do Miga, koji glasno zanj-
šta.

Kopita su nemirno kopala po pe-
skovitom tlu. Holidej potraži bocu sa
vodom i najzad je nađe. Povukao je
jedan dobar gutljaj i sa ostatkom po-
prskao lice.

Polako mu je postajalo bolje.

Stisnuo je zube dok je sam sebi
stavljao zavoj. Kugla je prodrila u
rame tik uz ključnu kost i napravila
je propisnu rupu.

Holidej pokuša da uzjaše. Tek u
trećem pokušaju našao se u sedlu.
Ritmičko kretanje konja pojačavalo
mu je bol.

Ali se on se nije dao, nije želeo da
odustane.

Pomislio je na Pabla i na tu prokle-
tu tigricu. Ona mora da je pucala u
njega, pomisli. Ali ja više nisam toga
bio svestan.

Njihova prednost nije mogla biti ve-
lika. I Pablo je bio ranjen i sigurno je
imao teškoća u sedlu. I tako je Holi-
dej polako napredovao. Njegov konj
je išao lagano, nogu pred nogu, kao
da je osećao muke svoga gospodara.

Izbio je na put koji je vodio na Rio
Grande. Sagnuo se u sedlu. Odahnuo
je kad je napipao „vinčesterku”. Nje-
gov kolt mu je uzela Hajdi.

Iz Džordžijančeve glave lagano je
iščezavala vrtoglavica. Samo mu se
po telu širio veliki umor i iscrpljenost
od značajnog gubitka krvi.

Bol u njegovim grudima postao je
podnošljiv.

Holidej pusti konja da ide brže. Bol
mu je određivao brzinu.

Nije znao više koliko je dugo jahao,
kada je iznenada otkrio dva jahača.

Umorno izvuče „vinčesterku” i repe-
tira je. Pred očima ponovo počne sve
da se vrti. Udahnuvši duboko, dođe
ponovo svesti.

Shvati da su ga jahači videli i prepo-
znali i da su zaustavili konje.

Sevnula je vatra i odjeknuli su puc-
nji.

Džordžijanac je jahao dalje.

On prepozna Pabla koji je podigao
revolver i opalio. Olovo kao osica
prozuja kraj njegovog uha.

Holidej počne da puca. Ponovo i po-
novno. Obavio ga je dim baruta. Pablo
kliznu iz sedla.

Hajdi Tejmer počne da kune.

Ona potera konja, ali nije stigla da-
leko. Životinja se saplete preko neke
suve grane i jahačica pade iz sedla i
tresnu o tle.

Holidej zadenu pušku u futrolu i
pride lagano na konju.

Pablo je bio mrtav.

Video je to na prvi pogled. Njegove oči gledale su bezizražajno u tamno noćno nebo.

Dok pojaha dalje.

Kad se zaustavio kraj Hajdi, skliznu polako iz sedla. Noge mu pri dodiru tla zadrhtaše i zaklecaše.

Prošli su dugi minuti dok se doturao do žene. Ležala je na leđima. Glava joj je ležala nekako neprirodno iskrivljena na tvrdom tlu.

Pri padu s konja slomila je kičmu.

Dok se spusti na kolena i zagleda se u njeno izobličeno lice. Jedan uzdah izleti iz njenog grla. Ona kao mehanička lutka stisnu oči.

Džordžijancu je konačno bilo svega dosta. Poslednji časovi su ga prosto dotukli.

* * *

Prvi zraci sunca probudili su ga. Osetio je užasnu žeđ. Polako je počeo da se javlja i bol.

On se malaksalo uspravi.

Gledao je u beživotne prilike Pabla i Hajdi i polako ustao.

Krv mu je probila kroz zavoj. Kada je stavio nov, osetio je blago olakšanje. Rana ga više nije probadala. Nije bilo ni znakova upale.

U Pablovim bisagama našao je dopola punu bocu viskija. Alkohol kao da mu je vratio snagu.

On iskopa za Hajdi grob. Stajao je ćutke, pognute glave nekoliko minuta pred njim. Nije mu odavno toliko stalo ni do jedne žene.

Niti će skoro. U to je bio siguran.

Uz velike muke natovario je mrtvog bandita na konja i čvrsto ga vezao. Bio je sav u znoju kada je najзад pojahao.

Pred podne otkrio je jedan mali grad. Odmah je, naravno privukao opštu pažnju. Lekar mu je pregledao i očistio ranu i dao mu neke praškove od kojih mu je odmah bilo bolje.

Kod mesnog šerifa ispričao je sve i sastavljen je zapisnik. Još mladić, predstavnik zakona slušao ga je vrteći glavom.

Sat kasnije, seo je u jednu poštansku kočiju. Gore, na krovu, bio je vezan veliki džak u kome se nalazio Pablo. Za kraj kočija bio je vezan njegov verni pratilac, Mig.

Kočija je bila skoro prazna. Samo dva saputnika su se popela i nisu skidala pogled sa Holideja.

Dok se zabi u ugao i zaspao. Predveče stigli su u Viktoriju.

Džordžijanac se osećao sigurnijim na nogama, kada je napustio kočiju.

Pred šerifovom kancelarijom natrapa na Artura Kolmana, kao da ga je naručio za doček.

On se osmehnu, što se ne bi moglo reći i za oblasnog šerifa.

On potrže revolver iz futrole i uperi oružje u pridošlicu.

— No, konačno, Holidej — dreknu.

— Sada ste uhapšeni!

Džordžijanac samo odmahnu rukom i ostavi Kolmana jednostavno da sto-

ji. Ovaj poče za njim da trčka kao razljućeni terijer.

Delbert Lamont izađe iz svoje kancelarije. I on je posmatrao Doka kao duha.

Kolman se opet našao na mestu i pritisnuo cev revolvera uz Dokovu slabinu.

– Dignite ruke – zagrme izbezumljenim glasom. – Hajdete, Holideje, inače ću vam poslati kuglu među rebra!

Džordžijanac se polako okrete. U njegovim očima gorela je pritajena vatra.

– Umirite ovog tipa – viknu on Lamontu. – Da nisam suviše slab na nogama, već bih ga sraunio sa zemljom!

Artur Kolman pocrvene. Ponovo poče da maše koltom.

Dok pruži ruku i ote pobledelom oblasnom šerifu oružje iz ruke. Onda baci oružje iza sebe i ne osvrnuvši se. Lamont se skloni u stranu kad Dok koraknu u kancelariju.

– Nebesa, Holidej – kukao je. – Zašto ste se vratili?! Ova budala od Kolmana je celi svet podbunila protiv vas! On sada ima jaku podršku. Loše vam se piše!

Dok umorno klone u jednu stolicu. Tek tada šerif spazi zavoj koji se beleo ispod Džordžijančeve košulje.

– Vi ste ranjeni? – upita zabrinuto.

Dok pokuša da se osmehne.

– Nije vredno govora – odvrati.

– Preživeću. A sad me stvarno morate uhapsiti!?

– Naravno – viknu Kolman, koji je čuo njegove poslednje reči. – Dabome da ste uhapšeni, Holidej.

Džordžijanac kimnu glavom.

– Ja sam vam svima nešto doneo – reče, smeškajući se. – Na poštanskoj kočiji naći ćete jedan džak. U tom džaku leži izvesni Pablo Korteš. Nisam mogao živog da ga privedem.

Artur Kolman razjapi usta, a onda se zagrcnu kao da je progutao tuce muva. I šerif Lamont je zurio skamenjeno.

– Pablo?

– Da...

Artur Kolman izjuri kroz vrata i pođe duž ulice.

– Tako, šerife – primeti Dok. – Sada me možete uhapsiti. Molim vas da mi date jednu ćeliju u kojoj ću sledećih nekoliko dana imati mira!

* * *

– Znači, mogu da odjašem – promrmlja Holidej. Njegov pogled počivao je na Arturu Kolmanu, koji je oborio pogled. – Onda ću to i uraditi. Nadam se samo da ćete me zadržati u dobroj uspomeni?

Delbert Lamont mu pruži ruku i steže je čvrsto.

– Naravno, Holidej. Vi ste naš grad i našu pokrajinu jako mnogo zadužili. Mi vam svima zahvaljujemo što ste

šestoricu ljudi ibavili od smrti i rešili nas Ferdinanda.

Kvin Hemond mu takođe prijateljski kimnu glavom.

Artur Kolman se trže. On priđe Džordžijancu i takođe mu pruži ruku.

– Sve je u redu, Holidej. Ja vam se izvinjavam. Zaigrali ste veliku igru i pobedili. Ja...

– U redu je – prekide ga Džordžijanac. – Uvek ima svetlosti i senke. I pogrešaka...

Kolman pokuša da se osmehne.

– Nalog za hapšenje će, naravno, biti povučen. Mogu još samo da vas na nešto upozorim. Vaše ime je poslednjih dana mnogo kružilo okolo. Mnogi revolveraši i avanturisti su čuli za vas...

Dok kimnu glavom.

– Hvala za obaveštenje, šerife. Ja ću nestati na neko vreme.

Pola sata docnije, Dok je sedeo u sedlu i napustio Viktoriju. Mogao je spokojno da jaše. Rana mu je već bila dobro.

Bilo je kasno popodne kada se pojavio u malom mestu, Hebronvilu.

Helina je stajala pred svojim ognjištem i iskolačila oči kada ga je prepoznala. Obrisala je ruke o kecelju i potrčala mu u susret.

– Došao sam da platim dug, Helina – reče Dok nežno.

– Tvoji stekovi su izvrsni i mislim da bih mogao još bezbroj da ih pojedem.

Ona mu se osmehnu i pruži mu ruku.

– Pablo je mrtav – reče joj – ali to ću ti večeras pričati.

Ona stade ponovo za roštilj. Dok iznenada oseti glad.

– Dvostruku porciju – osmehnu se. – Ovaj put ću platiti pravim dolarima. Helina mu, smejući se, pruži tanjir. Džordžijanac počeo sa apetitom da jede.

– Hej, šta to radiš? – upita je kad vide da Helina gasi vatru. – Zar već zatvaraš radnju?

– Dabome, Holideje. Moraš još da mi ispričaš svoju priču. A za to će nam biti potrebno dosta vremena.

– Onda je sve u redu – nasmeja se i Holidej.

KRAJ

NA SVIM KIOSCIMA!

5 DEČJIH ENIGMATIKA
+ POKLON PAZLE

NAJLEPŠE

BASNE

MARKETPRINT · DIDAKTA

**SLOŽI, OBOJI,
PROČITAJ!**

1 KOLO

SADRŽI
4
RAZLIČITE
PAZLE
SA PO
5
RAZLIČITIH
DEČJIH
ENIGMATIKA

ISSN 0353-0000

00443

9 770353 000002